

אירועי ה-60
תיאטרון חיפה
תיאטרון יוצר שינוי

התחנה
מחזמר ישראלי מקורי

מחזה | דפנה אנגל ושי להב
במאי | שוקי וגנר
ניהול מוסיקלי ועיבודים | טל בלכרוביץ
הפקה מוסיקלית ותזמורים | רמי אוסרווסר
כוריאוגרפיה | תום אפלבאום
עיצוב תפאורה | לילי בן נחשון
עיצוב תלבושות | אורן דר
עיצוב תאורה | קרן גרנק
מנהלת הפקה | ירדנה אסולין
עוזרת במאי | רותי גפן
עיצוב סאונד, טכנאי מיקס והקלטה | אלעד דדון
תכנות תאורה | ברוכי שפיגלמן
יצור אביזרים | נטשה שר
עוזרת כוריאוגרף | קטיה רוזנפלד
הדרכה קולית | כפיר לוי
הדרכת שפה ודיבור בערבית | סולימאן חוסייסי
ייצור תפאורה | דודי בית מלאכה

צוות התיאטרון:

ניהול הצגה ואביזרים: דור שלום, ענת זמיר
תפעול במה: זלרי זסלבסקי
תפעול תאורה: דימה אלטמן
תאורה: ניר ריקון
סאונד: ניסים טוניטו, לירן כהן
מלבישה: לובה גלפרין
פאניתי: לודה גולדברג
ניהול ייצור: יגאל מורחי

תכנייה:

תוכן: מירב יודילביץ
עריכה והפקה: טלי גרוס
צילום פורטרטים שחקנים: אילן בשור
צילום סטילס: יוסי צבקר
צילום טריילר ותיעוד: רדי רובינשטיין

בהשתתפות (לפי סדר הא"ב):

אלון אופיר/יורם דוידי
אדם אלשיר/אסף גלבוץ
דפנה דקל/לבנה אילת
רועי וינברג/עומר בן דוד
תימור כהן/לוסי ג'ובראן
דניאל מורשת/אוריה פרנקל
דביר מזיא/שימי מייזלס
שמעון מימרן/אמוץ פרנקל
גל מלכה/נטלי אוד
יניב פולישוק/גבאי הרס"ר
שיר פופוביץ/זוהר בן הרוש
אביב פנקס/דפנה לויתן
עידו קולטון/נסים ההומלס
יונתן רוזובסקי/טגאו מגיסטו

רקדנים/חיילים:

יובל אבירם
נעם חן עפרון
רכס יצחקי
יעל פולקה

הקלטות:

קלידים ופסנתר | טל בלכרוביץ
גיטרות, מחשב | רמי אוסרווסר
תופים | דקל דביר
כלי נשיפה | יוני דרור
כלי קשת | ניצן קאנטי
שירה | הילה הויזמן, אורית שלום

משך ההצגה: כשעתיים ו-20 כולל הפסקה
הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה: 06.11.21

להניע את גלגלי היצירה הישראלית

בימי ראשיתה של מגיפת הקורונה העולמית, שהלמה בעצמה בעולם התרבות, סגרה את שעריי והחשיכה אולמות, החלטנו אנחנו, בתיאטרון חיפה, שלא לעצור. לנו היה ברור מעל לכל ספק כי דווקא בתקופה מערערת שכזו, בכוחה של תרבות ללכד, לחבר, לאסוף מחדש את ה"קפסולות" שהפכנו להיות מכורח המציאות, סביב מדורת השבט. תחנת הרדיו הצבאית, גל"צ, שאין לה אח ורע בעולם כולו, היתה מראשיתה סמל של ישראליות, סמן דרך בתוך חברה מתגבשת המחפשת זהות, מדורת שבט סביבה מתכנס קהל מאזינים מגוון. במקביל לשינויים שהתחוללו לאורך השנים בחברה הישראלית, שינתה גם התחנה הצבאית את פניה. חגיגות 70 השנה להחלטה ההיסטורית על הקמת גל"צ, שימשו לנו, אפוא, תירוץ כדי להתניע הפקת מקור חדשה הנוגעת בליבת הישראליות. אז עוד לא ידענו שעתידה של התחנה יעמוד (שוב) בסימן שאלה. תיאטרון חיפה היה ומאז ומתמיד סמן דרך ליצירה מקורית, המביאה לידי ביטוי את הסיפור הישראלי. במוזן זה, המחזמר, "התחנה", שכתבו במשותף דפנה אנגל ושי להב, הוא חוליה בשרשרת של עשייה יצירתית עכשווית המנסחת היטב את רוח המקום והזמן. למשימה המורכבת של יצירת מחזמר ישראלי חדש יש מאין, הצטרפו כבר בתחילת הדרך הבמאי, שוקי וגנר, מהיוצרים הוותיקים והמונסים בתחום והמנהל המוזיקלי, טל בלכרוביץ', שהפך בכישרון וברגישות להיטי פלייליסט לפסקול חיים של מקום. ביחד עם נבחרת משובחת של יוצרים, שחקנים ורקדנים, עושה המחזמר "התחנה" כבוד למוזיקה הישראלית, ליצירה כחול-לבן אקטואלית ורלבנטית, לפלטפורמת השידור המכובדת של גלצ ולחברה הישראלית, המוכיחה פעם אחר פעם שעצמתה ררב גונית.

צפייה מהנה,
ניצה בן צבי, מנכ"ל
משה נאור, מנהל אמנותי

התחנה - תקציר

קבוצת חיילים צעירים מסיימת את קורס הכתבים הנחשק והמבוקש של תחנת שידור צבאית. למורת רוחם הם מגלים שתפקידם בתחנה משני, ומסתכם בעבודה משרדית אפורה נטולת כח, השפעה ויוקרה, הרחק מהמיקרופון הפתוח ומעמדות השידור.

אירוע ההתנתקות ההיסטורית מגוש קטיף שולח אותם לדווח היישר מהשטח ומוליד דרמה אישית ולאומית מרגשת. ללא זמן עיכול הם מוצבים בחזית ההתרחשות הסוערות ונדרשים להתמודד עם דילמות אנושיות ומצבים שלא דמיינו.

"התחנה", מחזמר ישראלי מקורי, עדכני ומרגש, משלב שירים ישראליים אהובים בלבוש חדש ומציב מראה מול אחת התקופות המטלטלות שידעה החברה הישראלית. ברגישות, באהבה ובהרבה הומור, לוכד המחזמר את מורכבותה, חולשותיה ועצמתה של הישראליות.

השירים על פי סדר הופעתם

1. משהו חדש - מילים: אילאיל תמיר | לחן: דני רובס
2. מישהו שומע אותי? - מילים: חמי רודנר | לחן: אסף שריג
3. מלכת השושנים - מילים ולחן: דולב רם ופן חזות
4. לראות את האור - מילים: ברק פלדמן | לחן: אסף אמדורסקי
5. אני רץ - מילים: דודו טסה וטלי כץ | לחן: דודו טסה
6. משהו חדש (רפריזה)
7. בין קודש לחול - מילים: שחר הדר | לחן: אמיר דדון
8. רדיו דבר אליו - מילים: דורי בן זאב | לחן: עדי רנרט
9. לראות את האור (רפריזה)
10. ככלות הקול והתמונה - מילים: יענקל'ה רוטבליט | לחן: יזהר אשדות
11. שיר ארץ - מילים: נתן יונתן | לחן: סשה ארגוב
12. בין קודש לחול (רפריזה)
13. הבלדה על חדווה ושלומיק - מילים: יהונתן גפן | לחן: יאיר רוזנבלום
14. שיר ארץ
15. מישהו שומע אותי
16. יש לך אותך - מילים: חוּדִיה חיות | לחן: אלנתן שלום
17. בין קודש לחול (רפריזה)
18. אמא אם הייתי - מילים: חנן בן ארי | לחן: אלנתן שלום
19. בגלל הרוח - מילים: מיכה שטרית | לחן: לאה שבת
20. ככלות הקול והתמונה
21. ים הרחמים - מילים ולחן: קובי אפללו
22. שיר תקווה - מילים: מיכאל וקנין | לחן: שמעון בוסקילה

ההתנתקות: מראשית עד אחרית

במלחמת ששת הימים כבש צה"ל את רצועת עזה וחצי האי סיני. לשם חיזוק המארג הביטחוני של ישראל, הוחלט על הקמת היאחזויות נח"ל על השטח הכבוש בין עזה לרפיח. כך, לצד גוש ההתיישבות בחבל ימית, הוקמו בתחילת שנות ה-70 היישובים נצרים ונצר חזני ובהמשך מעגלי התיישבות בגוש קטיף ובצפון רצועת עזה.

במסגרת הסכמי אוסלו נמסרה רצועת עזה לשליטת הרשות הפלסטינית. השטח הוקף גדר ביטחון והיציאה ממנו התאפשרה במעברי גבול מוסדרים, מה שהקשה על יציאת מפגעים מתחומי הרצועה לישראל, אך הוביל לגידול בהתקפות נגד תושבים יהודים וחיילי צה"ל בשטחה. האינתיפאדה השנייה וההסלמה באזור, חיידו מחשבה על צורך בנסיגה מלאה מרצועת עזה. לקראת בחירות 2003 העלה יו"ר מפלגת העבודה, עמרם מצנע, הצעה לסגת מן הרצועה כדי להביא לסיום העימות האלים. ראש הממשלה, אריאל שרון, התנגד, בתחילה, בחריפות. "דין נצרים כדין תל אביב", הצהיר. בסופו של תהליך ארוך, מורכב ומצלק, היתה זו ממשלת שרון שהוציאה לפועל את התכנית, כשברקע הבטחה לתמיכה אמריקנית בתביעות הישראליות במסגרת משא ומתן עתידי מול הפלסטינים בנוגע לשלילת זכות השיבה ולהשארת גושי התיישבות גדולים בשטחי יהודה ושומרון. התכנית לדידו של שרון היתה ברירת מחדל, תולדה של מצב קיפאוני מזיק, שדרש יזום פעולה שאינה מותנית בשיתוף פעולה פלסטיני ותוביל בטווח הארוך למציאות ביטחונית טובה יותר.

התכנית עוררה התנגדות רבה בימין הישראלי ואף איימה לפרק את מפלגת הליכוד, שהצביעה ברוב מוחלט נגדה. המוחים גרסו כי נסיגה חד צדדית מסמלת חולשה ופינוי אוכלוסייה יהודית בכפייה הינו טרנספר הפוגע בזכויות אדם. עוד טענו כי התנתקות תחזק את הטרור וכי חזרה לקווי '67 מהווים תקדים מסוכן. על אף שהליכוד היה מפוצל בהצבעתו ומרבית הסיעות הערביות, כמו גם "יהדות התורה", נמנעו מהצבעה. תכנית מתוקנת עברה בכנסת באוקטובר 2004. עתירת לבג"ץ שדרשו לבטלה נדחו.

ישראל נשטפה בהפגנות המוניות של מתנגדי ההתנתקות, אשר הדגישו, לצד הנימוקים הביטחוניים, את ההשלכות ההומאניות של הוצאת התכנית לפועל. סרטים כתומים חולקו בצמתים מרכזיים.

פעילות המחאה הרשמית, אשר ארגנו מועצת יש"ע, ועד מתיישבי גוש קטיף ו"תא כתום", ביקשה לשכנע את דעת הקהל כי התכנית מזיקה, אכזרית ומסוכנת.

בשטח פעלו גם קבוצות ויחידים בדרכים לוחמניות ואלימות.

ביולי 2005 הוטל סגר על גוש קטיף במטרה למנוע כניסת אזרחים שאינם תושבים. עשרות אלפים צעדו במחאה לאזור אך פוזרו על ידי כוחות המשטרה. מאות הצליחו להסתנן. תושבי ההתנחלויות ברצועת עזה נדרשו לפנות את בתיהם עד ה-14 ביולי. שלושה ימים לאחר מכן, החלו כוחות משטרה וחיילים לפנות גם בכוח, אם ידרש, מתיישבים שסירבו להתפנות.

על אנשי הרבנות הצבאית הוטל איסוף תשמישי הקדושה מבתי הכנסת ומבני הדת ועל פינויים. את ספרי התורה הוציאו רבני היישובים ותושבים אשר הסכימו להתפנות. מבני בתי הכנסת הריקים נותרו על כנם. פינוי נצרים, אחרון היישובים ברצועת עזה, נערך ב-22 באוגוסט. יום למחרת הפינוי, ערכו הפלסטינים חגיגות המוניות ברחבי רצועת עזה ועל חורבות ההתנחלויות השוממות. רוב בתי הכנסת שננטשו, הושחתו ונשרפו. במקביל לפינוי יישובי רצועת עזה, פינתה ממשלת ישראל גם את גנים, כדים, חומש ושא-נור, התנחלויות מבודדות בצפון השומרון. הפינוי הושלם תוך שמונה ימים. ב-11 בספטמבר השלים צה"ל את פינוי כוחותיו מן הרצועה. ב-28 באוגוסט החלה העתקתם של 48 קברים מבית העלמין של גוש קטיף לבתי קברות ברחבי הארץ בהם נערכו לוויית חוזרות. תהליך שיקום ופיצוי המפונים מחבל עזה ומצפון יהודה ושומרון, כ-8,600 יהודים, לקה במחדלים רבים, כך על פי ועדת חקירה ממלכתית בראשותו של שופט בית המשפט העליון לשעבר, אליהו מצא, אשר הוקמה לבדיקת הנושא. בדו"ח החריף שפרסמה, הצביעה הוועדה על כשלים רבים ביישום תכניות השיקום והפיצוי וקבעה כי ההתנתקות פגעה פגיעה חמורה בזכויות האדם של המפונים.

בתודעת הציבור שהתנגד לתכנית ומציין את ימי בין המצרים, ביצועה של ההתנתקות בסמוך לימי האבל היהודיים המרכזיים, יצר זיקה בין האבלות הישנה על חורבן בית המקדש לזו החדשה. פעולות הנצחת ההתיישבות בגוש קטיף ובצפון דרום שומרון יש ובשפע. כך הנפקת בול דואר לזכר ההתיישבות, הנצחת ההתיישבות בסרטים, באמנות ובאתרי אינטרנט והקמתו של מוזיאון גוש קטיף בלב ירושלים במטרה לייצר תודעת זיכרון, לשמר את מפעל ההתיישבות היהודית בחבל עזה ולהצדיע לו.

מחסן הסיפורים שלנו

ראיון עם דפנה אנגל ושי להב | מחזאים

דצמבר 2020. התקופה, עיצומו של הגל המי-יודע-כמה של הקורונה. הטלפון של המחזאית דפנה אנגל מצלצל. על הקו, משה נאור, מנהלו האמנותי של תיאטרון חיפה. "אנחנו רוצים מחזמר!", אמר. בדיעבד, אומרת אנגל, חשבה שמדובר בהלצה. "אולמות התיאטרון סגורים. עולם התרבות דומם ופתאום הטלפון הזה. שאלתי את משה כמה פעמים אם הוא רציני", היא מספרת. למען הסר ספק, בדקה האם הכוונה למה שמכונה: "מחזמר קורונה", כלומר, גרסת כיס לדבר האמיתי. כשהבינה שבחיפה מתכוונים להפקת הדגל של העונה הבאה, הרימה טלפון לעיתונאי והמחזאי שי להב, שותפה לכתיבה מזה זמן ואמרה: יוצאים לדרך. "באותו הזמן עיקר עבודתנו היתה להתאים את הצגות הילדים שלנו לזמן קורונה, כלומר, גרסה מצומצמת לשני שחקנים וכסא. ופתאום בא תיאטרון רפרטוארי שהולך על מחזמר מקורי רב משתתפים. זה נשמע סוריאליסטי", נזכר להב. אבל כך בדיוק קרה. הרעיון למחזמר שעוסק בתחנת הרדיו הצבאית, גלצ, נזרק לאוויר ואנגל ולהב התנפלו עליו כמוצאי שלל רב. "חשבתי שזה נושא מעולה שלא טופל עדיין ויש המון מה לומר עליו, אומרת אנגל: "יש לגלצ הילה של הצלחה וסטייל. אתה רוצה להיות שם, כי זה המקום הכי מגניב בעיר עם האנשים הכי חכמים ויפים שעתידיים לעשות את הדברים הכי מדליקים. זו מדורת שבט שכולם רוצים להיות משויכים אליה ומצד שני, גלצ מושכת אש ומעוררת אנטגוניזם כך שכבר בנקודת המוצא יש דרמה", אומרת אנגל ומוסיפה: "זה היה אחד החלומות שלי להגיע לגלצ".

על להב, שמאחוריו קריירה לא מבוטלת בתחום העיתונות, שנפתחה בקורס כתבים של התחנה המתחרה, קול ישראל, ומשם נדדה לביקורת מוזיקה, הגשת תכניות ברדיו ועריכת מוסף התרבות של "מעריב", התיישבה ההזמנה לכתוב על תחנת הרדיו הצבאית כמו כפפה ליד. בשנת 2009 פרסם להב את הספר העיוני, "רשימת שיזור: כך שינתה גלגל"צ את פני המוזיקה הישראלית", שעורר סערה זוטא במסדרונות התחנה ובשדרות המוזיקה הישראלית. הרעיון לכתוב כעת מחזמר בנושא סחף אותו מיד. "זה נושא שמאגד הרבה מעלמות התוכן שמעניינים אותי ובהם אני עוסק: עיתונות, תקשורת, מוזיקה ותיאטרון. אבל מעבר לזה, זו קרקע פורייה לכותבים כי גלצ היא מיקרוקוסמוס של הישראליות. יש לנו כאן שני ערוצים: מי משדר? מה הוא משדר? תרתי משמע".

זה מעניין כשבארצות הברית חושבים על נעורים-תחרות-דרמה, נולד מחזמר על ג'וליאיד כמו Fame. אצלם, בישראל, הרפרנס התרבותי

נע בין גלצ ללהקות הצבאיות.

ש.ל: "זה באמת מעורר שאלה לגבי איפה אנחנו חיים ומה זה אומר עלינו. יכולנו לכתוב מחזמר על אחורי הקלעים בבית הספר למשחק של יורם לוינשטיין, אבל את מי זה מעניין?".

ד.א: זו שאלה מצוינת מה מעניין אותנו, הישראלים? מה מעסיק אותנו? אני יכולה לומר שבכל הנוגע לי ולשי, הישראליות הזו שאליה אנחנו חוזרים שוב ושוב ביחד ולחוד, היא עניין לא פתור. תוגת הישראליות, ההומור הישראלי, המוטרפות של החיים האלה פה. אז אנחנו מפרקים ומרכיבים אותה כל פעם קצת אחרת, מתבוננים בה מחדש.

אז החלטתם להוסיף למדורה את ההתנתקות שזה פצע פתוח ומדמם בחברה הישראלית.

למה דווקא ההתנתקות?

ש.ל: "כי זה מעלה שאלות אמיתיות סביב התחנה הצבאית. איך משדרים את זה? מה זה עושה, ברמה האישית, לדמויות? מה ההשפעה של ההתנתקות על המקום הזה לא במובן הפוליטי, אלא האיש, החברתי וגם התרבותי".

ד.א: "ההתנתקות נתנה למחזה כיוון. התחנה הפכה תירוץ להתעסקות בשאלות מה זה בית ומה משמעות אבדן הבית. כל הדמויות במחזה מגיעות מבתים מעורערים. הם חיים בישראל, בית מטורלל כשלעצמו, מגיעים לתחנה מטורללת לא פחות, שמעל לראשה איום סגירה. בין נסים, ההומלס בכניסה לתחנה ועד למתנחלים המפונים מגוש קטיף, צפות שאלות שבעומק שלהן עוסקות בשייכות".

ש.ל: "ההתנתקות היא נקודת ציון מאד חשובה בישראליות החדשה, שבה ההגמוניות והאליטות משתנות. חובשי כיפה מגיעים לעמדות מפתח בכל התחומים: תקשורת, צבא, בתי המשפט, תרבות. במובן זה, גם הבחירות המוזיקאליות משקפות תהליך שעובר עלינו. הן חלק אינהרנטי מהעניין".

צריך לומר שההתנתקות היתה גם ברמה מסוימת נקודת מפנה בכל הנוגע לייצוג מגזרי מאחורי המיקרופון

ד.א: "לגמרי. יש תחושה רווחת, מעוגנת בעובדות, שבמשך שנים ארוכות גלצ צבעה את שידוריה באחידות מסוימת. לבנה, חילונית, אשכנזית. זה השתנה. המציאות חלחלה פנימה ויש ניסיון מובהק לאיזון אז ממלאים משבצות של מיעוטים ומגזרים ואנחנו מתבוננים גם בזה בקריצה, אבל אין ספק שהתחוללה מהפיכה".

למען הסר ספק להב מדגיש: "שנינו מאד אוהבים את ישראל. זו נקודת המוצא. שנינו חושבים שיש במדינה הזו משהו מאד מיוחד. אני, על כל פנים, רואה בחיים פה זכות לא מובנת מאליה". אבל אהבה אינה עומדת בסתירה למבט ביקורתי. "אם לחזור לשאלה הקודמת, יש משהו לא נורמאלי בזה שגלצ זה הג'וליארד שלנו. גלצ היא אנומליה בכל קנה מידה", הוא אומר ומסביר: "תחנת רדיו של אנשים צעירים ויצירתיים תחת הכותרת הצבאית, זה יצור משונה וחסר תקדים בעולם, אבל מ'התקלה' הזו, שבהרבה מובנים לא היתה צריכה להתקיים, נוצרו דברים נפלאים. אי אפשר להתכחש לזה ועם זאת, יש לכך מחיר. מדובר באנשים צעירים ומצליחים מאד, שתמיד מתבלטים בשטח, אבל לא חיו את החיים האמיתיים לפני שהפכו לכתבינו לענייני. אני מאמין שכתב צריך להכיר עולם לפני שהוא מדווח עליו".

במובן זה עשיתם תיקון. הדמויות במחזמר, אותם פרחי קורס הכתבים, הן אמנם צעירות בגיל אבל יש להן עולם

ש.ל: "ניסינו לתת לדמויות חיים, עולם אישי שאותו הם מביאים לתפקיד. זה נכון. האנשים האלה הם תבנית נוף מולדתם ולא רק רובוט גלצניקי, כמו שנטיתי לחשוב או לומר".

הדילמה המרכזית שעמדה בפני שני הכותבים עם צאתם לדרך היתה לאן להוליך את הסיפור. "נקודת המוצא היתה כמובן קורס הכתבים, מעין מקבילה של 'שורת המקהלה', עם אנשים שנלחמים על המיקרופון", אומרת אנגל ולהב מוסיף: "קורס הכתבים אפשר לנו בעצם להביא את הדרמה של כור היתוך". אבל להישאר בקורס לא סיפק את השניים. הם תרו אחרי רבדים נוספים. "יש לשנינו צורך בלתי נשלט לפצח את הישראליות, לפענח אותה, להבין. כדי להגיע עמוק יותר, היה לנו ברור שלצד הסיפורים האישיים, אנחנו חייבים לגעת גם בנושא החברתי והלאומי. היה לנו חסר משהו מעבר למלחמות הפרטיות, לתחנה ככור היתוך ולאינטריגות הפנימיות שבתוכה, אפילו מעבר לאיום בסגירתה", אומרת אנגל.

ואם במהפכות עסקינן, אפשר לומר שיצרתם תת ז'אנר חדש. זה לא מחזמר סטנדרטי עם שירים מקוריים שנרקמו לתוך עלילה. זה גם לא מחזמר סביב שירי יוצר כזה או אחר.

של: "זו נקודה מעניינת כי כשאתה באמת כותב מחזמר מחווה ליצירה של מוזיקאי מסוים, יש להיטים שחייבים להיכלל בו והעלילה נאלצת לתמרן ביניהם. פה, היריעה היתה אינסופית. יכולנו ללכת על קלאסיקות, על זמרים ולהקות שהתחנה בנתה, זה יכול היה ללכת לכל כך הרבה כיוונים. אז השאלה אני מניח האם הבחירה האקראית ואם לא, מה קושר בין השירים? אותי מאד פיתה לגעת בפופ האמוני של השנים האחרונות."

זו אולי המגמה הבולטת ביותר בזמר הישראלי העכשווי. מגמה שמשקפת, מן הסתם, את התמורות בחברה הישראלית

ד.א: לחלוטין. יש יותר ויותר חובשי כיפה במרכז הבמה - ישי ריבו, חנן בן ארי, אהרן רזאל, עקיבא תורג'מן, שולי רנד, עידן עמדי, נתן גושן. אבל אם חושבים על זה גם נעמי שמר, קלאסיקה ישראלית, מביאה משהו מאד אמוני. חיפשנו שירי תפילה שהם גם חילוניים."

של: אני מזהה את התמורה התרבותית וחושב שבמובנים רבים הגיעה זמנה. דרך המוזיקה הישראלית לדורותיה ניתן ללמוד מהי 'ישראליות', מי שולט בה ומה חשוב לו לומר או לקדם. זה לא פלא שיש פתאום התפוצצות של פופ אמוני. חצי מהישראליות לא קבלה מענה ברוק המחוספס של מועדון 'רוקסן'. זה חיכה וחיכה ובום. כשאתה הולך להופעה של חנן בן ארי ורואה אלפי אנשים מאושרים, מתרגשים, שמחים, אתה מבין שזה עונה על צורך קיים. אי אפשר להתווכח עם זה."

בואו נדבר על כתיבת מחזה במשותף. לא מאד טריוויאלי, בטח ובטח כשמדובר בשני מחזאים שלכל אחד יש קריירה עצמאית מוצלחת ובכל זאת אתם חוזרים שוב ושוב לשתף פעולה

ד.א: "זו הקייטנה שלנו. זמן איכות. האמת שעד שהכרתי את שיי, כתיבה היתה מבחינתי אי בודד בים. חשבתי שאכתוב לבד לנצח, אבל איכשהו זה קרה. הייתי במחסום כתיבה ושיי חיפש כיוון תכני. שדכו בינינו ונולד: 'שבלול', מחזה מוזיקאלי לילדים סביב שירי שלום חנוך. ראינו כי טוב והמשכנו. בהתחלה זה מפחיד לשחרר אבל לכל אחד מאתנו יש מקום לביטוי ואנחנו מאד מסוכרנים."

של: כתיבה היא מקום בודד ולנו, יש את מחסן הסיפורים שלנו לברוח אליו.

זו הפקה שדורשת תעוזה?

"בהחלט. לבצע את 'שיר ארץ' בערבית, זה לא משהו שקורה כל יום על הבמה בישראל. לחשוף את הצביעות שקיימת בליהוק לקורס כתבים על פי משבצות של מזרחי, אתיופי, מתנחל ומישהו מהפריפריה, זה גם לא משהו שבדרך כלל מדברים עליו. אבל כל אלה הם חלק מהחיים שלנו כאן, אז אני אומר: בוא נקרא לילד בשמו. בוא נראה את זה."

לצד שיקוף המציאות, יש פה גם רוח של אופטימיות כמעט נאיבית שמשרטטת עתיד טוב יותר מכפי שיש

אולי למציאות להציע

"זה מחזה שמדבר על אבדן הבית. כל הדמויות אבדו את ביתן בצורה כזו או אחרת, אבל אני אומר שזה לא בלתי אפשרי לבנות בית חדש ביחד, על אף המחלוקות. לא חייבים להתנצח לנצח. כן, אני רוצה לתת לעצמנו את האפשרות הזו לקתרזיס, כי אני מאמין שזה באמת אפשרי. אני מאמין בישראליות וחושב שאין לנו ברירה אחרת. מה יצא משנאה לאחר? בואו נתקדם. בואו נחיה. יש על הבמה ימין ושמאל, יהודים וערבים, לבנים ושחורים ואוקיינוס של חילוקי דעות, אבל גם אהבה גדולה. זה בידיים שלנו ועם כמה שזה נשמה קיטש, אנחנו עם אחד."

זה מחזה שונה מאחרים שביימת?

"בלי להיות פומפוזי זו אחת היצירות שהכי טלטלו אותי. לא הרגשתי כך מעולם. אני מאד מעורב במחזה נפשית ורגשית, לוקח ללב. החומר מרגש אותי מאד ואני מזדהה עם מה שקורה. אני אדם חילוני, אבל יש במשפחתי גם דתיים וחרדים. לי אין בעיה לבוא לעשות אצלם שבת, אבל הם לא יבואו לראות את ההצגות שלי ולמרות זאת אני אוהב אותם אהבת נפש. אני לא מוכן לזלזל באף אחד גם אם אינני מבין אותם. זו דרכי. כך אני רוצה לחיות. זו גם הדרך היחידה לייצר גשר. אני חושב שלא הייתי יכול לביים את המחזה בלי המסר הזה שמאד חשוב לי שיעבור. בלי זה אין לנו עתיד."

כשהבמאי שוקי וגנר קרא לראשונה את תקציר "התחנה", מחזה בשלבי פיתוח מוקדמים, היה לו ברור שמדובר בלהיט. "חשבתי שלעשות מחזמר על גלצ זה פשוט מטורף!", הוא מודה: "מסוג הרעיונות שאתה אומר לעצמך: איך לא חשבו על זה קודם!". משהו לא מוסבר דחק בו למהר ולהוציא לפועל את הפרויקט. "כל יצירה זקוקה לתקופת דגירה, אבל זה בער בי, חשבתי שהזמן הבשיל, שהטיימינג נכון, שאין צורך לדשדש".

מה הסעיר אותך?

"הייתי בלהקה הצבאית של גייסות השריון, יחד עם מוני מושונוב, שלמה יידוב, יצחק קלפטר. בשבילנו, גלי צהל היתה אורים ותומים. אם אתה מושמע במצעד הפזמונים של גלצ, אתה קיים. פשוט כך. התחנה הזו היא חלק בלתי נפרד ממני, מהילדות, מהנעורים, מהצבא, מהתרבות שלי. כשקראתי את התקציר הראשוני, חשבתי שמעבר לעניין הפרטי, יש פה סיפור מצוין עם מסר חברתי חשוב ומה שמדהים, כמה חודשים אחרי תחילת העבודה, כשכבר התגבש בסיס למחזה, הודיעו על הכוונה לסגור את התחנה. בדיעבד, המומנטום היה בהחלט משמעותי. אגב, גם ב-1968, כשהייתי בלהקה הצבאית, הכריזו על סגירת גלצ. בינתיים התחנה חיה ובוועטת."

מחזמר מקורי משמע יציאה לטיול בדרך לא חרושה. מה הוביל אותך?

"הדרמה. מהר מאד הבנו שאנחנו הולכים לגעת בהתנתקות ופיתחנו את הכיוון הזה, שהשפיע מאד על בחירת השירים. נוצר תמהיל נפלא שמשקף את התקופה והמקום. מרבית השירים מ-15 השנים האחרונות, עם דגש חזק על הגל הגדול של שירים אמוניים שהציף אותנו סביב תקופת ההתנתקות. היו שחשבו שזה אולי מוגזם ועלול להתפרש כקיטש, אני התעקשתי."

למה קיטש?

"אולי המילה המדויקת היא מלודרמטי. יש לא מעט שירים שקטים, עמוקים, ברמה מסוימת עצובים או נוגעים ללב. אני חשבתי שזה קו שמשקף מציאות ושצריך לחזק. מה שהיה ברור, זה שהמחזמר הזה שונה. זה לא מחזמר נצנצים, אלא כזה שלוקח לכיוונים אחרים ודרוש פה חזון בימתי".

כלומר?

"סיפור העלילה ואופי השירים דורשים גישה וביטוי שונים ממה שבדרך כלל נהוג ומקובל במחזמר. התנועה היא למעשה הדרמה שמתחוללת בראשן של הדמויות. לא ראיתי בעיני רוחי נאמרים, אלא את להקת בת שבע, כשם קוד. ראיתי מופע בלט. רציתי להתכתב עם שפות אחרות ולא להישאר בקונבנציונלי. אם יכולים לשתול קטעי בלט בסרט כמו 'אוקלהומה' שמתרחש בסוף העולם, באזור נידח של ארצות הברית, עם בוקרים ואיכרים, למה אי אפשר לעשות את זה כאן? אז נכון, במובנים רבים, כזה עוד לא היה, אבל אני מספיק זמן במקצוע כדי להרשות לעצמי להעז ולעשות משהו אחר."

דברת מקודם על תזמון. העלאת מחזמר על גלצ כשבמציאות מדברים על סגירתה, עלולה להתפרש כלקיחת צד.

"גלצ היא אייקון תרבות ישראלי. זו עובדה שאי אפשר להתווכח איתה. אני רוצה להאמין שהקהל ישאל את עצמו מה אנחנו אומרים בזה. למה התכוונו. אני משוכנע שזה מאד ירגש, ייגע וירשים. בסוף אנחנו מדברים על הפקה תיאטרון מהנה".

מחזות זמר הם המצאה אמריקנית עם שורשים תרבותיים עמוקים. אצלנו זה ד'אנר שצומח ומתפתח, אבל אני תוהה האם יש כזה דבר מחזמר ישראלי?

"שאלה טובה. רוב מחזות הזמר המוצגים בארץ, זרים. הבימוי והכוריאוגרפיה בהתאם. על פי רוב החזרה מוחייב נאמנות מוחלטת למקור. רק לעתים נדירות יש לך אפשרות להשפיע בשוליים. כשביימתי את 'היירספריי', למשל, התעקשתי על הורדה של פתיח מוזיקאלי. רק אחרי שהסברתי את ההבדלים בין הקהל האמריקני לקהל הישראלי, קבלתי אישור. זה קרה גם במחזמר 'צ'פלין', אבל זה נדיר מאד. אני חושב שאין לנו מספיק מחזות זמר ישראליים ואלה שיש, שואבים השראה חזקה במוזיקה, בטקסטים ובמבנה מהמחזות האמריקניים. 'התחנה' חמק מזה, כי אנחנו נשענים על מוזיקה ישראלית קיימת שנותנת עומק נוסף לטקסט ומשלימה אותו. זה לא שלקחנו שירים מוכרים ותפרנו סביבם סיפור, ההיפך. זה מה שהופך את הדבר לייחודי ואוטנטי. יש בארץ מחזות זמר, אבל אין עוד כאלה מחזות זמר ישראליים".

אז זו התחלה

"אני רוצה לקוות שכן. הייתי שמח להושיב את היוצרים של 'ים הרחמים' או 'בין קודש לחול' ולבקש מהם לחבר שירים למחזמר שלם. הישראליות החדשה היא לא השירים של אילנית וירדנה ארזי, שמקומן, כמובן, שמור בפנתיאון. הישראליות החדשה היא משהו אחר ואני לא מדבר רק על הנושא האמוני והתוכני. המנגינה היא במקום טוב באמצע בין המזרח למערב. ולמה טוב? כי אנחנו תערובת. אפשר לשמוע בשירים האלה את הכינור ואת המזרח, אבל זה לא פריד אל אטרש, אלא ישראלי. זו לא מוזיקה שגדלתי עליה, אבל אני יכול להזדהות איתה ומשמעות הדבר שהיא חדרה פנימה אל כל השכבות של המרקם הישראלי. אנחנו שם".

מה יש בדבר הזה שקוראים לו מחזמר שמחזיר אותך אליו שוב ושוב?

"טוטאליות. מחזמר מאגד את כל האמוניות יחד, את כל האהבות שלי. למדתי משחק, בימוי, בלט וכוריאוגרפיה. על בשרי חוויתי את כל האמוניות הללו והמיזוג ביניהן עושה לי קתרזיס. בסך הכל, אני בר מזל".

להביש דמויות בתווים

ראיון עם טל בלכרוביץ | ניהול מוסיקלי ועיבודים

הימים ימי קורונה. אנשים נכנסים ויוצאים מבידוד. מעל הראש מרחף איום בסגר ובפועל, יש תחושה חזקה של חוסר ודאות. "בתיאטרון חיפה חיפשו רעיון למחזמר ישראלי שיחבר את מה שנפרם. ומה יותר ישראלי מגלצ?", אומר המנהל המוזיקלי, טל בלכרוביץ.

איך ניגשים לנושא האינסופי הזה?

"שאלה מצוינת. בהתחלה לא היה מחזה, רק כותרת. רעיון כללי. ברור היה לנו שמדובר בשירים ישראליים, אבל איזה? גלצ היא אבן דרך בתרבות הישראלית בכלל ובמוזיקה בפרט, התחנה הזו הקפיצה קריירות, העלתה ובנתה אינספור מוזיקאים ומבצעים. אולי צריך להתמקד בנכסי צאן ברזל? אולי דווקא בלהיטים? חיפשנו אחיזה".

כשבלכרוביץ מדבר ברבים הוא מתכוון לשותפו ויד ימינו, רמי אוסרוואסר, המוציא לפועל של ההחלטות המוזיקאליות ומי שאחראי שותף על ההפקה המוזיקאלית, עבודת התזמור וכל מה שנכנס למחשב והופך לגרסה הסופית של פס הקול.

כשקווים לדמותו של מחזה התחילו להתגבש וברור היה שהמסגרת היא קורס הכתבים, צף ועלה "משהו מתחיל" של דני רובס. "רובס אמנם לא גלצניק, אבל שידר בתחנה ומאד מזהה איתה. זה הרגיש כמו כיוון נכון", אומר בלכרוביץ. גם "שיר ארץ" של נתן יונתן וסשה ארגוב, קלאסיקה ישראלית מוטמעת היטב, היה מהשירים אליהם חזרו. "חיפשנו עוגנים, שיתנו אחיזה. שירים הקשורים לרדיו, כמו 'דבר אלי' של דורי בן זאב, בעצמו איש גלצ מובהק. הקו היה: שירים מוכרים שנכנסו לפסקול הישראלי, מבצעים שמזהים עם התחנה בצורה כזו או אחרת וטקסט עם קשר ישיר או עקיף לסיפור".

אבל ביצירה מקורית יש תמיד עיקולים, פניות פרסה ושינויים. מה שהתחיל כגרסה עכשווית של 'הלהקה', קיבל במהלך העבודה תפנית. "היתה התלבטות באיזו תקופה למקם את העלילה. נושא ההתנתקות הדליק את כולנו, בטח מבחינה מוזיקאלית", אומר בלכרוביץ ומסביר: "ההתנתקות הציתה פתיל לא רק ברמה החברתית והפוליטית. זו היתה נקודת מפנה גם בשדה המוזיקה, שנשטף בגל עצום של שירים רוחניים-אמוניים, שנכנסו למיינסטרים. שולי רנד, חנוך בן ארי, אביתר בנאי, שחזר בתשובה, ישי ריבו, יונתן רזיאל, נתן גושן. פתאום יש נוכחות לא מבוטלת לאמנים עם כיפה וטקסטים שמדברים עברית-יהודית-ישראלית. יכול להיות שהזרקור שהפנתה ההתנתקות לפג הזה בעם ישראל, היתה קטליזטור. החיבור לתקופה הזו, כיוון אותנו לבחירות שמשקפות את השטח וזה, עוד לא נעשה. אין עוד מחזמר שנתן לנושא הזה במה".

איך נמנעים מקלישאות?

"זו בפירוש סכנה ליפול לצפוי, לבנאלי לסנטימנטלי ולכן, חוצבים בסלע. היו המון ניסיונות, אינסוף טיוטות. בהתחלה, למשל, כשחיפשנו שיר לטגאו, נזרק לאוויר 'אני יודע שהכל יהיה בסדר' של להקת 'קפה שחור' חשבתי שזה ברור מאליו ומקביל מדי לעלילה. גם עם נטלי אוז היה סיפור דומה.

בהתחלה היא שרה את 'פריחה במרצדס' של שרית חדד, אבל זו היתה בחירה קלה ו'שיר הפריחה' של עפרה חזה הרגיש משומש. היו שירים שעפו ופתאום חזרו. בסוף מה שמנחה אותי זו ההבנה שאני פה כדי לשרת את הדרמה, את הדמויות את הסיטואציות. זה תפקיד המוזיקה. ברגע שיש לך דמות כמו אוריה פרנקל, 'בין קודש לחול', זה שיר חובה. גם 'אמא' של חנוך בן ארי, תולדה של ההתנתקות, מוכרח להיות בפנים. מבחינה מוזיקאלית היה לי ברור שזה הקו המנחה שצריך להוביל אותנו בצבע ובתזמור. אלו החלטות שנגלות לך רק תוך כדי חזרות ודרך אתה מבין הלך רוח".

הדמויות הצעירות במחזה שרות שירים עכשוויים והדור המבוגר יותר שר שירים עם קילומטראז'. בחירה מודעת?

"זה קרה באופן טבעי. הצעירים נעים בין אפרת גוש, דודו טסה וחנוך בן ארי והמבוגרים יותר בין דני בסן, חוה אלברשטיין ומירי אלוני. איכשהו זה מתאים. אגב, היו התלבטויות על שירים פחות מוכרים, אבל הם נופו. בסופו של דבר רצינו קונצרט - שירים טובים ומוכרים, ערבוב בין חדש וישן שהעיבוד והביצוע מנערים. יש דבר נוסף, חשוב לא פחות: תזמון. אתה יכול לבחור שיר מעולה ומרגש כמו 'שיר ארץ', לחבר לו מבצע מדהים אבל אם השיר לא ישובץ ברגע הנכון, זה עלול להיות כשלון קולוסאלי".

אז בעצם את משרת את הדרמה וצד את המומנטום.

"בוודאי. אני תמיד אומר שבניגוד למעצבי התפאורה, התלבושות והתאורה, הבחירות שלי, כמו של הבמאי, קשורות לציר הזמן עליו מתרחש המחזה. כל רגע מוזיקלי, קשור במה שמתרחש על הבמה באותו רגע נתון. אני נמצא יותר מכל יוצר אחר בחדר החזרות, לא רק כדי להרגיש את הלב הפועם של הדבר, אלא כיוון שהחלטות שלי קשורות לרצף העלילתי. אני אז עם העלילה ולכן, חייב לעבור את כל התהליך שמתקיים בחדר החזרות, בדיוק כמו השחקנים".

ארץ

שיושביה היא אוכלת

וזבת חלב

ודבש ותכלת

לפעמים גם

היא עצמה

גוזלת את

כבשת

הרש

נדמה לי שהתהליך בהפקה הזו שונה מהפקות מוזיקאליות אחרות

"ברמה מסוימת. כשאתה לוקח מחזמר מוחו"ל ומתרגם אותו, כבר עשו בשבילך את העבודה הקשה. בנוסף, יכולת התמרון מינורית כיוון שעל פי רוב החוזים מאד מדקדקים בנאמנות למקור. אין כאן פרשנות, אלא בעיקר התאמת החומרים לגרסה הישראלית ולשחקנים כמו בבחירת סולמות. במובן זה, פה העבודה שונה. אגב, לפעמים קל יותר להלחין שיר מקורי שיתאים לסיטואציה שהדמויות אמורות לעבור, מאשר לפשפש בקיים. בסוף בין אם מדובר בשירים מקוריים או בעיבוד, תהליך הרכבת הפסקול זהה".

מעניין. כי זה לא שלך, אבל זה שלך

"אתה הופך את זה לשלך. כמעבד אתה שואל: מה עושים עם השיר? באיזה צבע צובעים אותו? כשאני עובד עם שחקן אני חייב קודם כל להבין את הסצנה, את המקום הרגשי שיוביל את השיר. זה מה שברוך כלל מכוון את העיבוד. מוזיקה היא חומר בו הכל אפשרי. ההתנתקות זה צבע. הרדיו זה צבע. אם כל הדמויות מחפשות בית, אם הן חסרות, אלו צבעים שאני משתמש בהם. אחת הבחירות היתה לפרק שירים ולפזר חלקים מהם לאורך המחזה. זו היתה בחירה מאד מודעת ומשמעותית. 'התחנה' זה מחזה על אין בית ומה שיש מפורק. זה נכון גם למוזיקה. כמעט ואין שירים של התחלה, אמצע, סוף ומחילתא כפיים. אין שירים מלאים כי גם הדמויות חסרות. העיבוד משרת את הרעיון".

אתה חושב על הקהל במובן של מה יפעיל אותו?

"על פי רוב, לא. אני פשוט יודע על פי הסיטואציה מה אני מחפש ולאן עליי להוליך את הרגש. בשיר 'בין קודש לחול', למשל, חיפשתי משהו יהודי אבל לא גלותי אלא מהמקום הזה. לקחנו את הדודוק, כלי נשיפה מעץ שקצת מזכיר אבוב על כל ההקשרים היהודיים שלו, אבל יש בו גם צבע מאד חם וישראלי. או 'מישהו שומע אותי', רצייתי משהו מעט גמלוני ומודר שיסתנכר עם הדמות ששרה אותו. אני בונה בדרכי את הדמויות. מלביש אותן בבגדים שעשויים מתווים".

מה מושך יותר כתיבת עיבודים או יצירת יש מאין?

"אני מניח שבאופי אני פחות יצרן תוכן ולכן לאורך השנים נוצרו חיבורים עם יוצרים כמו קרן פלס ("מעגל הגיר הקווקז"), אוהד חיטמן, דידי שחר ("ענן על מקל"), אנשים שהלחינו ואני השלמתי אותם בעיבודים מוזיקאליים ובתיאטרליות שהבאתי. אני אוהב ליצור על בסיס קיים, חומר גלם מפעיל אותי. זה לא שאני פחות נהנה להלחין בעצמי ועשיתי את זה לא מעט לאורך הדרך, אבל אני אוהב את הדיאלוג ההדדי והמפרה, אני לומד מזה".

בלכרוביץ, בנו של הפסנתרן, המלחין, המעבד המוסיקלי והמנצח, מישה בלכרוביץ, נולד וגדל בין חדרי החזרות של התיאטרון הישראלי. בגיל 11 שיחק בתפקיד גברוש במחזמר "עלובי החיים" של תיאטרון הקאמרי. "אני חי את התיאטרון מאז שנולדתי. מטבע הדברים זה השפיע על חיי", הוא אומר בחיך ומתכוון למסלול המובהק שעבר: בית הספר לאמנויות, בית הספר תלמה ילין, להקת חיל האוויר, בית הספר למוזיקה רימון ומשם לאקדמיה למוזיקה בתל אביב ולמנהל סקול אופ מיוזיק בניו יורק. לאורך השנים הלחין מוזיקה להפקות דגל רבות בתיאטרון הרפרטוארי, בתיאטרון ילדים, בפרינג' וגם בהפקות סטודנטים בבתי ספר למשחק בהן גם שימש כמנהל מוזיקלי. גם מחוץ לתיאטרון הוא חתום, בין היתר, על עיבודים מוזיקאליים לאלבום הבכורה של אוהד חיטמן ולשירים של איה כורם. בשנת 2014 יצא לחנויות "אחרת", אלבום בכורה משלו.

התיאטרון היתה בחירה ברורה מאליה מבחינתך? לא חלמת על לכבוש את קיסריה?

"לא היתה לי אופציה אחרת. גדלתי בתיאטרון. זיכרון הילדות הראשון שלי הוא מחזרה של 'יוסף וכתונת הפסים המשגעת' עם שלמה ארצי. 1978. אבא, שנגן וניהל את התזמורת, מנצח על הנגנים ואני ואחי עושים פיפי מאחורי הקלעים כי פחדנו ללכת בחושך. בבית העלינו את כל המחזמר עם תלבושות והכל או 'סוויני טוד' שראיתי מגיל תשע אלפי פעמים ועד היום זו היצירה הכי משמעותית שצרכה בי בזכות החוויה. לא הבנתי את העלילה הקשה, אבל המוזיקה היתה כל כך יפה והמשחק סחף אותי. כשאחתי נולדה, הייתי בונה לה עם דוקים תפאורות זזות ומשתמש במנורת שולחן כפנס. בבית הספר הייתי מסדר מהספרים והמחברות תפאורות. זה מה שהיה לי בראש. אלו היו חוויות הילדות המעצבות שלי ומה, אגב, לא סטיתי. המסלול היה ברור. עד היום אני מאמין שבמובן מסוים אני שחקן שמבטא את עצמו במוזיקה. ממש כך. אני יכול לשבת בחדר חזרות גם מבלי שזה נדרש, פשוט נהנה מזה. מרתק אותי התהליך. אני נורא אוהב שחקנים, הרבה יותר מזמרים עם כישרון למניפולציות קוליות. אני אוהב את הבחירות ששחקנים ובמאים עושים. אני חי תיאטרון הרבה יותר ממוזיקה. כמות ההופעות המוזיקאליות שאני הולך לראות מועטות משמעותית מהצגות התיאטרון. זו תמיד תהיה הבחירה הראשונה שלי".

משהו חדש מתחיל אצל עכשיו

בעין דומעת, בגרון ניחר ובשפתיים קפוצות

ראיון עם אבי בניהו | מפקד גל"צ בתקופת ההתנתקות

השנה 2005. אבי בניהו, אז מפקד גלצ, אוסף את השדרים והכתבים הבכירים של תחנת הרדיו הצבאית ומוודיע: "גלצ תסקר את ההתנתקות כמו כל שאר כלי התקשורת בארץ". בתחנה, מטבע הדברים, היו עדים לדרמה המדינית המתחוללת סביב ההחלטה על נסיגה חד-צדדית, לאלמנטים הביטחוניים הקשורים בביצוע הפינוי על ידי כוחות הצבא והמשטרה וגם לדרמה הפוליטית, שאיימה לפרק את הליכוד ולזו האנושית, שקרעה אנשים מביתם. "אלו לא 'שוליים סהרורים', אלא אנשים שמפלגת העבודה שלחה לשם כדי להפריח שממה עם סנדלים תנכיות. החבר'ה האלה, הפכו מדבר לעמק פורח באמונה ובלהט. יש שם כבר דור שלישי ובית קברות עם חללי צה"ל", אמר בניהו, שהכיר היטב את השטח ואת אנשיו ולא רק ברמת הכותרת. את הדרמה האנושית, להבדיל מהפוליטית והמדינית, היה לו ברור שגלצ, יותר משאר אמצעי התקשורת, חייבת לסקר אחרת. הוא הגדיר את זה: "בעין דומעת, בגרון ניחר ובשפתיים קפוצות". כלומר, בהפגנת אמפטיה והזדהות עם האנשים בשטח. בלשונו החדה ביקש מהם לדמיין מעבר דירה מרחוב יהודה המכבי בצפון תל אביב ליהודה הלוי במרכזה-דרומה של העיר. "לך תחליף עכשיו ירקן, ומכולת, וסניף קופת חולים, ומתחם כלבים, ומסלול הליכה", המשיך עם הדימוי ואז חזר אל התכלס: "האנשים האלה הלכו לאן שהמדינה שלחה אותם, למקומות קשים ורחוקים, חלקם פונו מימית והועברו על ידי ממשלת ישראל בעצמה לגוש קטיף. עכשיו הם חוטפים עוד סיבוב. שוו בנפשותיכם".

בניהו ידע שההתנתקות, לכשתבצע, תהיה משימה אדירה לתחנת הרדיו הצבאית ולא רק בשל שלל המוקדים, החזיתות וההיבטים המדיניים, הפוליטיים והאנושיים. "השוני המהותי, בין גלצ לשאר אמצעי התקשורת, הוא המתח המובנה שמתקיים בתחנת שידור צבאית הכפופה למרותו של הדרג המדיני", הוא אומר ומדגיש: "היינו חייבים להיערך למשימה הזו כשאינו לנו מושג איך כל זה יתפתח". באותה התקופה הופעלו על גלצ והעומד בראשה לחצים מכל הכיוונים. ראש הממשלה אריאל שרון ופמלייתו לא אהבו, לשון המעטה, את פתחון הפה שניתן בתחנה לקבוצת "המורדים", מתנגדי ההתנתקות בהם צבי הנדל, סגן השר מיכאל רצון, עוזי לנדאו ואחרים. גם הליווי הצמוד שהעניק רפי רשף, במשך חודשים לבעלי החממות מיישובי הרצועה בתכניתו היומית בה נפרש כאבם של אנשי האדמה העומדים לפני פינוי, לא התקבל בהבנה מצד ההנהגה הפוליטית. "זמן קצר קודם לכן נסגר ערוץ 7 בהוראת בית המשפט וראיתי איך הציונות הדתית מוצאת לה לאט לאט בית בגלצ. זה לא היה קודם", אומר בניהו ומדגיש בסיפוק: "עד היום הם שם". בניהו, בחושי המחודדים, הבין שמדובר בהזדמנות. "רציתי כמדיניות לצרף למעגלי ההאזנה ציבורים נוספים מבלי לוותר על הקיים. לשמור על התל אביבים, החיפאים והירושלמים, אבל גם את אלה שנפקדים מהציונות הדתית ועד ערביי ישראל. היה צריך לנפץ את הדיאן. איי 'התל אביבי' של התחנה וידעתי שזה ייקח זמן. אבל בתקופת ההתנתקות הסקרים הראו מפורשות את המעבר של הציונות הדתית לגלי צה"ל". המחיר היה, לדבריו, תועפות של ביקורת וקיסונות של רפש. "אמרנו שהרדיו שלנו לא ציוני ולא פטריוט ומפריע לממשלה לבצע תהליכים. לא האמנתי למשמע אוזניי. תמיד חשבתי ששיח חייב להתקיים בגבולות גם בתנאים קשים".

היו לחצים מפורשים?

"כל הזמן ומכל הכיוונים – דרגים פוליטיים, צבאיים, מצד ההתיישבות וגם מתוך התחנה. אבל העניין הוא כזה, מרגע ששר הביטחון ממנה מפקד לתחנה, יש מעליו רק שמים. אין מועצת מנהלים, ועד מנהל, כלום. גם לא מפקד. זה לא שקצין חינוך ראשי אומר מה לשדר ומה לא. מפקד גלצ הוא מפקד יחידה צבאית לכל דבר ועניין, מנכ"ל רדיו, עורך התכנים הראשי של שתי תחנות שידור פופולאריות וגם מנהל בית הספר הלאומי הממלכתי לעיתונות ולתקשורת. זו לא משימה שהוטלה עליך, אבל זה מה שקורה בפועל. בשש השנים שעמדתי בראש גלצ הכשרתי וליוויתי 250 עיתונאים. צריך לזכור שאלו אנשים מאד צעירים והאחריות על הכתפיים באירוע שכזה בלתי נתפסת".

כלומר?

"ישי הולנדר, לדוגמא, מי שהיום ראש אגף החדשות של 'מקור ראשון', היה אז כתב ההתיישבות של התחנה. בחורצ'יק בן 23, בוגר ישיבת עטרת כהנים ומטבע הדברים מחובר מאד לשומרון. תהיתי מה יקרה אם יקבל לידיו מהאוגדה מידע על פינוי חומש מחרתיים בבוקר. האם יספר לחבר'ה בבית הכנסת או ישמור סוד? לא שלא סמכתי על היושרה שלו, אבל זו דילמה. הבחור מוטמע בשטח, זה לא עיתונאי רגיל. כל המצב מציב בפניו דילמות מוסריות-ערכיות לא פשוטות, שכל אחת מהן עלולה להתפרש כבגידה במשפחה, בחברים, בבית הכנסת, בצבא. היו שחשבו שצריך להזיז אותו קראתי לו לשיחה בארבע עיניים והנחתי על השולחן את הדילמה. הוא אמר: 'המפקד, אני 100% עיתונאי'. אמרתי לו: 'ישר כוח' ושלחתי אותו לעבוד".

אוקיי, זו דוגמא לבדק בית אבל האם היו לחצים מבחוץ?

"בוודאי. היה את אותה שיחת טלפון בלתי נשכחת מהרמטכ"ל בה טען כי אחד הכתבים משתמש ב'מילים עם אג'נדה'. עצבן אותו שאותו הכתב מדבר על עקירת יישובים. הוא הורה להיפטר ממנו. אני, מצדי, הודעתי שבכוונתי להאריך לו בשנתיים את המינוי אם רק יסכים. לחצים הופעלו כל הזמן, אבל זו היתה פנייה חריגה בישירותה. זה היה חלק מהאווירה של ההתנתקות. כאילו מישהו אמר: 'לא ניתן לשום דבר להפריע לנו'. אני זוכר את השיחה הזו היטב כי זו היתה מעין פקודה קצרה. לא קל להגיד 'נייט' למפקד העליון אבל אני מניח שיש דברים שכיף להיות מסולק עליהם. לא קבעתי 'מונחון' לכתבים ואם איזה שדר אמר גירוש או עקירה, ובכן, זה רדיו".

נכון לומר שההתנתקות היתה נקודת מפנה בכל הנוגע לצביון התחנה ובאופן כללי לייצוג ונראות של מגזרים

נוספים בתקשורת הישראלית?

"זה נכון שהתחולל שינוי עצום שגלצ הובילה. דחפתי חזק מאד לשינוי, שאגב, לא התחולל בן לילה. צריך להבין שגלצ, בהכללה, היתה מורכבת קודם לכן מוזן אחד של אנשים עם די.אן.איי מאד מסוים. רציתי לשנות את זה מתוך מחשבה שזה יפתח את התחנה גם לקהל מאזינים מגוון יותר. בתקופתי, באמת, היו בתחנה המון כתבים מהפריפריה, המון כתבים דתיים, מכל גווני הקשת. כדי לעשות את זה הובלתי, בין היתר, שינוי דרמטי בשאלות במבחני הקבלה. לצד שאלה כמו 'האם הס זה זן של אבוקדו?', היו פתאום גם 'כמה אנשים יש במניין ומה זה פרוכת?'. מי הכוכב של להקת רוק אמריקנית פחות מעניין, אבל אם אתה מציג מפה אילמת ושואל איפה זה מעלה דוד או נחל עמוד, אתה יודע מי עובר ומי לא. יום אחד הודיעו לי שהולכים לזרוק מישהי מהקורס כי היא מאחרת כרונית. זימנתי אותה לברור. הסתבר שהבחורה מגיע כל יום באוטובוס מקצרין. הודעתי למפקדים שגלצ זה לא רק לחיילים שגרים במרחק שעה נסיעה מהתחנה. אצלי שידרו את שלמה ארצי לא מקיסריה, אלא מפסטובל בריזה באשקלון, את יום העצמאות לא מכיכר רבין אלא מקריית מלאכי. כל הפעולות הללו הובילו לשינוי בתמהיל התחנה ואני מרגיש שניצחתי. לקחתי פטיש קטן ולאט לאט ניפצתי את הדי.אן.איי ששלט בגלצ במשך שנים. בנוגע להתנתקות אומר כך, לדעתי אופן הסיקור שנעשה ולא רק ברדיו יקשה על כל ממשלה עתידית לבצע פינוי שכזה שהוא טרגדיה מרכזית בחיינו".

התחנה מתמודדת שוב באיומי סגירה. מה תפקידה של גלצ? מה חשיבותה ומה מקומה בחברה הישראלית?

"לתפישתי צבא עם תחנת רדיו במדינה דמוקרטית זה רעיון לא טוב. אם היו שואלים אותי האם להקים תחנת שידור בצה"ל, לא הייתי נותן לזה יד. אבל כיוון שמדובר בתחנה קיימת, פועלת, נושכת, שמקנה ערך מוסף וזוכה להצבעה באזניים של ציבור גדול ומגוון מאד, יש לאפשר את קיומה. התחנה הזו יצרה שפה ותרבות. נעמי שמר נסעה עם גלצ במיניבוס לבקר בהיאחזות הנח"ל וכתבה את רשמיה. להקת תיסלם נולדה באולפן א' בגלצ. יש לתחנה הזו סוד וקסם. היא לא צריכה להיות פרשן פוליטי, אלא לשדר את הפוליטיקה במסגרת החדשות ההכרחיות ובצורה עיתונאית מקצועית. אני מתנגד לסגירתה".

אמא,
אם הייתי
יכול רק
לרפא את
הבעגוע

שוקי וגנר | במאי

שרת בלהקת גייסות השריון. למד תיאטרון בפקולטה לאמנויות של אוניברסיטת תל אביב ובלב בסטודיו בת דור בתל אביב וב-Dance Center בלונדון. החל את דרכו כשחקן בתיאטרון לילדים ולנוער של אורנה פורת. **בין הפקות התיאטרון הרבות שביים:** צ'פלין, שוק המציאות (תיאטרון חיפה); הקומקום והמטאטא, התרגומים (תיאטרון הבימה); זרעים של מסיקה, ג'ורג' וגי'ני (תיאטרון בית ליסין); איש חסיד היה (תיאטרון יידישפיל); היירספריי - המחזמר (תיאטרון תל אביב); רקמת נוצות הטווו, פוקוונטס, דבר אל"י בפרחים, הלילה הוא שירים (תיאטרון הספרייה); ארך בר זוטא, מופע ישראלי (תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער);

זקנים חסרי מנוח והפקות המסחריות: ניקוי ראש לשב"כ (תיאטרון הקומדיה); "עדיין נשואים". לצד **הפקות ממלכתיות** בהן הדלקת המשואות בהר הרצל וטקס חלוקת פרסי ישראל ובימוי הפקות של תיאטרון צה"ל, מביים וגנר גם בסטודיו למשחק מייסודו של יורם לינשטיין ובבית הספר למשחק בית צבי.

דפנה אנגל | מחזאית

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. **בין המחזות המקוריים שכתבה:** בשידור חי, אלה גרוסמן (תיאטרון בית ליסין); כפרה, נכתב בשידור חי לרב (תיאטרון הבימה); הלילה הזה, אלי (תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער); אירנה סנדלר (תיאטרון השעה הישראלי); ההבטחה (תיאטרון הקיבוץ). **בין הנובלות והספרים שעיבדה למחזה:** משאלה אחת ימינה, מאת אשכול נבו. הקומה השלישית, מאת אשכול נבו (תיאטרון בית ליסין); אם יש גן עדן, מאת רון לשם (תיאטרון הבימה). תרגום כפרות, מאת אלי עמיר (תיאטרון הקיבוץ).

עץ הדומים תפוס, מאת גילה אלמגור (המדיטק/תיאטרון הקיבוץ). **בין ההצגות שביימה:** כפרה (תיאטרון הבימה). **יצירתיה זכו להכרה ולפרסים בהם:** בשידור חי - פרס המחזה מטעם פסטיבל פותחים מסך; הלילה הזה (תיאטרון אורנה פורת) - פרס מחזאית השנה לנוער. עץ הדומים תפוס (המדיטק/תיאטרון הקיבוץ). אירנה סנדלר (תיאטרון השעה הישראלי) - פרסי ההצגה הטובה ביותר לנוער.

שי להב | מחזאי

מחזאי, תסריטאי, עיתונאי, עורך, מבקר מוזיקה ומשפטן, יליד חיפה. שרת כלחם בחטיבת הנח"ל. בוגר הפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל אביב, התמחה בעריכת דין פלילי. בתחילת שנות האלפיים כתב טור שבועי על מוזיקה ישראלית במקומוני היזמן "מעריב". מאוחר יותר השתלב ככתב מגזין קבוע במוסף "סופשבוע" ובהמשך כמבקר המוזיקה הישראלית של העיתון, בעל טור אישי בנושא תרבות ולבסוף כעורך מוסף התרבות והבידור של מעריב. הגיש תכניות רדיו בקול ישראל, בגלצ ובדיו תל אביב. במקביל פנה לכתובת תסריטים לטלוויזיה ומחזות לתיאטרון.

בין יצירותיו לתיאטרון: ע' 17 שכתב עם יוני זיכהולץ, אגדת דשא (תיאטרון הקאמרי); כפרה (תיאטרון הבימה); חביבה - האגדה (תיאטרון הבימה בשידור חי); שרלוט (תיאטרון הקאמרי בשידור חי); הסטודיו למשחק מייסודו של יורם לינשטיין; משחק באש - המחזמר (תיאטרון הפרינג' באר שבע); ילדיסקו (תיאטרון המדיטק); ארץ הגרביים האבודים, הקסם של מוצרט (פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים); שבלול, שבת בבוקר (תיאטרון הקיבוץ); פרח נתתי למורת (תיאטרון גושן, תיאטרון הקיבוץ). **השתתף ככותב בסדרת הטלוויזיה:** טיפול נמרץ (טלעד). **פיתח, כתב וערך סדרות וסרטים לטלוויזיה בהם:** תוצרת הארץ, שיר השישים, ובמקום הראשון, חגיגה לעיניים - סיפורו של הקולנוע הישראלי, אור של כוכבים (ערוץ 1); מהכרם עד קיסריה, הערב בצוותא (ערוץ 24); צליל מכון, מעברות, ארון השירים היהודי, עוד לא אבדה (כאן 11); גרעינים (yes); חשיפה (רשת). כתב וערך את סדרת הרשת, פרובוקציה (yes). **יצירתו לקולנוע:** הוא וזא הגיעה (רוני פלורנטיין). בשנת 2005 פרסם את רומן הביכורים "לך לעזה" בהוצאת מעריב. בשנת 2009 ראה אור "רשימת שידור" ספר תיעודי על גלגלצ (הוצאת עם עובד). **יצירתו זכו להכרה ולפרסים בהם:** ע' 17 - מועמדות לפרס התיאטרון על מחזה מקורי; הקסם של מוצרט - פרס ראשון להצגה הטובה ביותר ולמחזה בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים; מעברות - פרס האקדמיה הישראלית לטלוויזיה עבור סדרת התעודה הטובה לשנת 2019

טל בלכרוביץ | ניהול מוזיקלי ועיבודים

מלחין, מעבד ומפיק מוזיקלי, בוגר בית הספר התיכון, תלמה ילין, בתל אביב. שרת בלהקת חיל האוויר. בוגר בית הספר למוזיקה רימון. סיים בהצטיינות את לימודיו באקדמיה למוזיקה בתל אביב והשתלם ב-Manhattan school of Music. **בין עבודותיו בתיאטרון:** ניהול מוזיקלי ועיבודים למחזות הזמר: בילי שוורץ, צ'פלין, הכל זהב (תיאטרון חיפה); מצחיקונת, שיער, פשוט לאהוב, דבר מצחיק קרה, מעגל הגיר הקווקזי, כולם רוצים לחיות (תיאטרון הקאמרי); הרפתקאות הדוד אריה, נתתי לה חי", הכבש ה-16 (תיאטרון הבימה); עובד בשביל שניים, ליזיסטרטה (תיאטרון בית ליסין); אוליבר טוויסט, אבניו קו,

סיפורי נרניה, אוי אליאס אליס, מפגש מושונוב (הפקות פרטיות); פרנקנשטיין הצעיר, לשקשק את העיר (הסטודיו למשחק מייסודו של יורם לינשטיין); היפה והחיה, תרביע (בית הספר למשחק בית צבי). **הלחין מוזיקה להצגות:** פיטר פן - הקסם חוזר (תיאטרון חיפה); אינטימיות, משפחה חמה, הגללה (תיאטרון בית ליסין); בעל למופת (תיאטרון הקאמרי); שחק אותה סם, הכל בגן (תיאטרון באר שבע). **בין עבודותיו בהפקות לילדים ההצגות:** לאסי שובי הביתה, ילדיסקו, אינשטיין הילד שלא הפסיק לשאול, גליבר, בוא אל"י פרפר נחמד, צפרד וקרפד, דו-ה-מו (תיאטרון המדיטק), קזבלו, הכוכבים של סבא (תיאטרון השעה); בגן של ביאליק, תיבת נוח, סיפורי איתמר ורותי גם, אגדה על קערה ומצקת (תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער); האף של ואן-גוך (תיאטרון גושן); לציונה יש כנף אחת (תיאטרון הקיבוץ). **בין עבודותיו בסדרות ילדים בטלוויזיה:** פרפר נחמד, או"ל פיל, דן ומוזלי, משפחה באוטו (כאן חינוכית); רחוב סומסום (ערוץ הופ); בית ספר למכשפים (ערוץ לוגי). **בין עבודותיו בפודקאסטים לילדים:** מרבד הסיפורים (תיאטרון חיפה); ראש מלא בסיפורים, תנינה (כאן חינוכית). **עיבד והפיק מוזיקלית את האלבומים והמופעים לילדים:** ענן על מקל, אם פתאום אפגוש אריה, שבת בבוקר עם ידידי ורדן. "אחרת", אלבום בכורה ובו שירים שהלחין למילותיו של ברק פלדמן יצא לאור בשנת 2014.

רמי אוסרוואסר | הפקה מוזיקלית ותזמורים

מוסיקאי, מלחין, מעבד ומנהל מוזיקלי, בוגר המגמה למוסיקה בבית ספר קש בחולון בהצטיינות (2005) ומגמת המוסיקה בלוס אנג'לס (Pierce College and Valley College 2008). מיד בתום לימודיו החל לנגן בסכיבי הופעות מסביב לעולם עם הזמרת הבינלאומית לארה פביאן, ועם עוד עשרות אמנים כגון: לולה מארש, קרן פלס, ריטה, עברי לידר, ג'יין בורדו, גלי עטרי, שפטיה, רותם כהן ועוד. **בתיאטרון:** עיבד, הלחין וניגן להצגות בתיאטרון בית ליסין, תיאטרון הקאמרי, תיאטרון הבימה, תיאטרון השעה, התיאטרון הארצי לילדים ונוער ועוד.

בטלוויזיה: אקס פקטור, זהו זה (The Voice, 2020). לאחרונה שימש כמנהל מוזיקלי, מעבד ומפיק לסרט Marriage Material. שזכה בעשרות פסטיבלים בעולם. בין השאר: פסטיבל סרטי הקומדיה במנהטן, הפסטיבל הבינלאומי לסרטים של רוד אוילנד, פסטיבל סרטי הקומדיה של פלורידה ופסטיבל הסרטים של וודסטוק.

תום אפלבאום | כוריאוגרף

בוגר הסטודיו למשחק מיוסודו של יורם לינשטיין. **בתיאטרון עיצב תמונה ויצר כוריאוגרפיה להצגות:** ג'נטלי, שוק המציאות (תיאטרון חיפה); פנתר כפול (תיאטרון בית ליסין); הכל זהב (תיאטרון ארצי לנוער); חגיגה בגינה (תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער); ניקוי ראש לשב"כ (בתיאטרון המוסרתי); פדרה מאוהבת, פביאן, אומץ-חמלה-אהבה, גל גולן ומחזות הזמר לשקשק את העיר, פרנקשטיין הצעיר (סטודיו למשחק מיוסודו של יורם לינשטיין). **בטלוויזיה:** כוכב נולד 10. **שיחק בהצגות:** רודף העפיפונים, חוות החיות, תל חורף, המחברת הגדולה (תיאטרון גשר) ניקוי ראש לשב"כ. **השתתף בתכנית הטלוויזיה "נולד לרקוד – מלחמת העולמות".**

לילי בן נחשון | מעצבת תפאורה

בוגרת המחלקה לאמנות באקדמיה לאמנות ועיצוב בצלאל. השתלמה בלימודי עיצוב תפאורה של Motley בתיאטרון המלכותי הלאומי בלונדון. **עיצבה תפאורה להפקות תיאטרון רבות בישראל ומחוצה לה:** הבנק; הנשים של ג'ק, ג'נטלי, של מי החיים האלה לעזאזל?, מהוללת (תיאטרון חיפה); צ'פלין (תיאטרון חיפה בשיתוף תיאטרון תל אביב); רחות עליזות (תיאטרון החאן); מהומה רבה על לא דבר, כטוב בעיניכם (תיאטרון הקאמרי); הוא הלך בשדות, אלוף הסוררת, המובבלים (תיאטרון בית ליסין); לילה אחד באפריל (תיאטרון הבימה); רוק בבית הספר, אנני (תיאטרון תל אביב); הלב (מדריסקא); סאלח שבתי (תיאטרון ארצי לנוער); ביקור הגברת הזקנה (תיאטרון מאלי, מוסקבה).

קרן גרנק | מעצבת תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. **עיצבה תאורה להצגות רבות בן:** האבלוציה של המינים, הנשים של ג'ק, של מי החיים האלה, איש הכריות, שלא תתעורר הילדה, אנשים קשים, בית ספר לנשים, מוריס שימל, מי דואג לילד (תיאטרון חיפה); עד קצה הקשת, מחוברים לחיים, השיבה, שורת המקלה, הילד חולם, מצחיקונת, מפסטו, סיפור הפרברים, נשוי במנוסה, שיער, תעלת בלאומליך, הפושעים החדשים, אלקטרה, חברים של חברים, דג מוסר, דבר מצחיק קרה, סיראנו, מקבת, הם יורים גם בסוסים, בעל למופת, רומיאו ויוליה, האריסטוקרטים, איחש פישר, לילה לא שקט, לעוף מכאן, הבדלה, משפחה חמה, אמדיאוס, תרה, אוי אלוהים, הגיל הנכון לאהבה, היה או לא היה, רוזנקרנץ וגולנשטרן מתים, זה הים הגדול, מותו של סוכן, יומן חוף ברייטון, באדנהיים, האב, שמונה, לילה טוב אמא, פלונטר, הכתובה, כיושר, צחוק של עכברוש, המלט, דמוקרטיה (תיאטרון הקאמרי); הכבש ה-16, דבר על מקום המצאם, מיקה שלי, עושה כרצונו, שייקספיר מאוהב, פרידה, עלובי החיים, אוויטה, גברתי הנאוה, ליזיסטרטה, החולה ההודי, רעל ותחרה, ביקור הגברת הזקנה, כתם לידה, נודניק, הלהקה, חברון, שלמה המלך ושלמי הסנדר, טייפ, כתר בראש, 8 נשים, טקסי, אלס בארץ הפלאות, הכלה וצייד הפרפרים, לוקאס הפחדן, המוות ישב ליד, צורה לאהבה, החיים בשלוש גרסאות (תיאטרון הבימה); איזה יופי, פרח השכונות, סוביני, בוגד, איזבלה, תשליך, ג'ייפס, הימים הכי טובים (תיאטרון באר שבע); משחקים בחצר האחורית, בעלת הבית, סינית אני מדברת אליך, הנאהבים והנעימים, אינטימיות, אפס ביחסי אנוש, דברים שאני יודעת, שבעה, אנשים מקומות דברים, האורחות, לצאת מהארון, אלה גרוסמן, חתולה על גג פח לוהט, עקר בית, לחנך את ריטה, המובבלים, טרטיף, המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה מאוחרת, עובד בשביל שניים, אז בפראג, סוסים על כביש גנה, מנדרגולה, מכולת, אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, אקווס, עלמה ורות, מייק, האגם המזוהב, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה (תיאטרון בית ליסין); הנודדים, משפט חוזר, בעיר אנפין (תיאטרון גשר); בילבי, רוק בבית הספר, צ'פלין, פלאשדנס, סאלח שבתי, היירספריי (תיאטרון תל אביב); ביילי אליוט (בתיאטרון הפרטי). **באופרה הישראלית:** נבאוקו בפארק 2018. **מופיע מחול:** משחקי ילדים, בארץ שחורה שחורה (קבוצת המחול נעה דר); טיפהפופה, JOY (יוסי יונגמן). **עבודתה זכתה לפרסים בהם:** פרס עיצוב התאורה להצגות: המלט, מקבת.

אורן דר | מעצב תלבושות

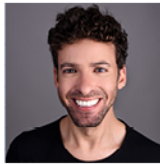
בוגר לימודי צילום ואמנות. מעבודותיו בתיאטרון: יש רופא באולם, של מי החיים האלה, בנות עובדות, הדודה של מנש, כולם היו בני, משהו למות בשבילו, אמנות, גזע (תיאטרון חיפה); מי מפחד מווייר? יניו וולף, דולפינים, תה, האגם המזוהב, סופ"ש עם תום, החולה ההודי, אהבה זה לא הכל, היופי כן קובע, כטוב בעיניכם, האמת, מדליה לאהרי, אוצר יקר, בית מרקחת שטרך בלום, שבטים, סיפור ישן-חדש, לחנך את ריטה, עקר בית, האבא, הזוג המוזר – הגרסה הנשית, מר גרין, היורשת (תיאטרון בית ליסין); החותנת, לרקוד ולעוף, משוגעת, חיזור גורלי, החולה ההודי (תיאטרון הבימה); מהומה בה על לא דבר, לילה לא שקט, יום במותה של ג'ו, ציפור שחורה, פרק ב', קיזוז, האסיר בקומה ה-14, טשה וניה סוניה ושפיץ, נשוי במנוסה, מחוברים לחיים, תחושת בטן, פשוט לאהוב (תיאטרון הקאמרי); איך למדתי לנהוג, לא כולל שינה, מהומה רבה, על קצות האצבעות, הרזון ממונטה כריסטו, רחות (תיאטרון באר שבע); במנהרה, וורול (תיאטרון גשר); מלחמת טרויה לא תפרוץ, עקומים, הלילה הקצר ביותר, ענבי זעם (תיאטרון הספרייה). **באופרה הישראלית:** מעגנון עד ליון, העטלף, שיץ, האדונית והרוכל, חלום ליל קיץ, האיטלקייה באלג'יר. **בקולנוע:** הבועה, וידאו דאנס בת שבע. **בטלוויזיה:** על קצות האצבעות, פרומו לאח הגדול, ויאפי. על עבודתה בהצגה "הרזון ממונטה כריסטו" היה מועמד לפרס התיאטרון הישראלי.

אלעד דדון | עיצוב סאונד, טכנאי מיקס והקלטת

מפעיל ומעצב סאונד, בוגר בית הספר לסאונד. עיצב והפעיל סאונד בתיאטרון צוותא, תיאטרון תמונע, תיאטרון תל אביב; בהפקות של להקת המחול ורטינג; בסטודיו למשחק מיוסודו של יורם לינשטיין ובבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי.

כפיר לוי | הדרכה קולית

זמר, שחקן ומורה לפיתוח קול ופסנתר. בוגר (B.A.) בית הספר הגבוה למוסיקה ע"ש בוכמן מהטה. בוגר המסלול לתיאטרון ומחזות זמר בניהולו של עידן ליפר. למד פיתוח קול אצל יניב ברון ואלניר זון. עבר הכשרה בשיתוף EYT. פסנתרן קלאסי. **שיחק במחזות זמר רבים:** 'שיער', 'קובלן', 'ביילי אליוט', 'רוק בבית הספר'. תפקידים ראשיים בולטים: 'און הנסן' (און), 'חנות קטנה ומטרופה' (סימור), 'EVITA' (נ'ה). שחקן בתיאטרון הארצי לילדים ונוער ובתיאטרון המדיטק. כפיר מופיע בקונצרטים ומופיעים רבים, בין היתר: ב'גברים שרים אהבה', 'נצואו דובר OCD', 'נכון לעכשיו'. כמו כן, סולן טנור קלאסי עם מקהלות ותזמורות בארץ ובחו"ל.

נטשה שר | ייצור אביזרים

שחקנית, מעצבת תלבושות ואביזרים, בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. **עיצבה תלבושות להצגות:** מנחם יוצא לתיאטרון (תיאטרון תמונע); סדום ותיאטרון הפרינג', באר שבע; הכתובה, מרוב אהבה (תיאטרון הספרייה). **עיצבה אביזרים להצגות:** קטנצ'יק (תיאטרון הקיבוץ) ועוד עשרות הצגות במסגרת עבודתה במחלקת ייצור אביזרים של תיאטרון הקאמרי. **שיחקה בהצגות:** מיזרי (תיאטרון הקאמרי); הדוד וניה (תיאטרון הספרייה); קרקרה (פסטיבל עכו); סיפור חולה על אישה בריאה.

אלון אופיר

שחקן ובמאי בתיאטרון חיפה, שרת בלהקת פיקוד מרכז. בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. **השתתף בהצגות:** אילוף הסוררת (תיאטרון בית ליסין); אמדאוס, משרתם של שני אדונים, מלך היהודים, שלוש אחיות, הסוחר מוונציה, הדה גבלר (תיאטרון הבימה); המורדים (פרס התיאטרון לשחקן בתפקיד משנה); המנצח, מעיין הגנרית, רצח, כטוב בעיניכם, עוף לי גוף לי, מסע הניסים והנפלאות (תיאטרון הקאמרי); פיגמליון, שוק המציאות (תיאטרון חיפה), מדאם בטרפליי, המתחזה, כטוב בעיניכם, הרזון ממונסה כריסטי (פרס התיאטרון לשחקן השנה 2009), המון רעש על לא כלום, הכל אודות זוה, הגיבן מודליאני, דלתות, אנטיגונה, הבן הבכור, ארכי ספקטרום הראשון, החמור מארץ עוף, בעל אידיאלי, חשיבותה של רצימות, סיבוב מסוכן, אחים בדם, דרך החופשי, ערב שירי גרשווין, תחת שמי פאריס, הרפתקה בקרקס (תיאטרון הספרייה); הכלב היהודי (תיאטרון הסימטה); גריז - המחזמר (טלית הפקות). **בין ההצגות שביים:** פיגמליון, בנות עובדות, הדודה של מנש, של מי החיים האלה, הנשים של ג'ייק, האבולוציה של המינים (תיאטרון חיפה); שיחות לילה (תיאטרון גשר); ריקוד בששה שיעורים, אהבה ממבט שלישי, החדר הכחול, החולה היהודי, מדליה לאהרן, בית מרקחת שטרן-בלום, עקר בית, ארוחת פרידה, לצאת מהארון (פרס התיאטרון לקומדיה של השנה), חוף דייטונה, קוראים לו מלך, חיית מחמד, הים הכחול העמוק, הירשת (תיאטרון בית ליסין); ברבוב, החותנת, שעה יפה ליוגה, לרקוד ולעוף, החולה היהודי, אם הבית, פאניקה, אדוני ראש המועצה (תיאטרון הבימה); מר גרין (זוכה פרס התיאטרון להצגת השנה 2001), פרק ב', אסיר בלב העיר, קיזוז, נשוי במנסה, אנה, מחבורים לחיים (תיאטרון הקאמרי); שירלי ולונטין (תיאטרון יידישפיל); הבחורים שלנו, השביה האינדיאנית, בלילות הקיץ החמים, הרפתקה בקרקס (תיאטרון הספרייה); אמא אמרה לי די (המדיטק); סיפור אהבה בשלושה פרקים (המרכז הגאה); שירים שהוצאו מהקשרם, בשידור חי (פרס ראשון), כל הבמה אישה (פסטיבל פותחים מסך); עפרה (תיאטרון הצפון); האמא של הרזוקה (תיאטרון הקומדיה); מופע הבידור של רותם וענת. **בין תפקידיו בטלוויזיה:** ללכת עד הסוף, טיפול נמרץ, כל העולם כוה, החברים של שוש, האודישן הגדול. **בין תפקידיו כמדבב בקולנוע:** אלאדין, סימבה, הגיבן מנורדם בסרטי דיסני. משתתף כזמר קבוע בתכנית הרדיו לילה חי.

ניב פולישוק

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי. **השתתף בהצגות:** הזוג המזור, על עכברים ואנשים, כולם היו בני, התאומים מונציה, פופקורן, כחול בווער, רק אתמול נולדה (תיאטרון בית ליסין); כשאת אומרת לא (תיאטרון באר שבע); נב. החתול שלך מת, הלוויה חורפית, ז'ז'י, הנרי הרביעי (תיאטרון הספרייה); זוגות בייזוג (תיאטרון הקומדיה); משתגעים מאהבה (תיאטרון מקסים). **השתתף בדרמות וסדרות הטלוויזיה:** סברי מרנן, שמש, לתפוס את השמיים (שידורי קשת); משפחה שולטת (yes); הפיג'מות (ערוז הילדים); הפרויקט הירוק (הוט קומדי סנטרל); רצח מצלמים (טלעד); האישה באפור (ערוז 1); שלוש אצבעות ביד ימין (רשת); שחר (ערוז 3). הנחה את "זאפ לראשון" (ערוז 1), השתתף בפנינת סטנד אפ במגזין האקטואליה לנוער "חדש בעיניים" (חינוכית 2) והנחה פינת ביקורת ספרים בתכנית של אודטה. **בין עבודותיו כתסריטאי:** סברי מרנן, הפיג'מות, גרי מנדלבראם בלש פרטי, משפחה שולטת.

דניאל מורשת

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. **השתתף בהצגות:** מכתב לנועה, פיניקו (תיאטרון ארצי לילדים ונוער). **במסגרת לימודיו בסטודיו שיחק בהצגות:** ציד מכשפות, שור, אותלו, השחקן, קרום. **תפקידיו בקולנוע:** למה (נדב לפיד); **תפקידיו בטלוויזיה:** שבאביקים (HOT), זאת וזאת (רשת 13), כדרא (ניקולודיאון), גאליס, החולמים, האי, מריו (ערוז הילדים), בנות הזהב, כאן גרים בכיף (ערוז 10).

דפנה דקל

שחקנית, זמרת, מנחת טלוויזיה, יוצרת ומפיקה, בוגרת להקת הנח"ל. בשנת 1992 ייצגה את ישראל בתחרות האירוויזיון עם השיר "זה רק ספורט" שהגיע למקום השישי. בשנת 1999 היתה בין מנחי תחרות האירוויזיון שנערכה בירושלים. **השתתפה בהצגות ומחזות הזמר:** שוק המציאות (תיאטרון חיפה); צ'פלין (תיאטרון חיפה בשיתוף תיאטרון תל אביב); סאלח שבת, עוד חוזר הניגון, סימיני דרך (הבימה); העלמה אלזה (תיאטרונבו 1992, זוכה פרס הבימוי) ו**בהפקות המסחריות:** בילי אליוט (מועמדת לפרס השחקנית במחזמר), פיטר פן, שלגיה, דרשה עוזרת. **כתבה והלחינה את שירי מחזות הזמר:** שלגיה, המסע לארץ כל יכול, ממלכה ללא מלך ואת מופע היחיד - אהבים ומובסים, מודליאני, דלתות, אנטיגונה, הבן הבכור, ארכי ספקטרום הראשון, החמור מארץ עוף, בעל אידיאלי, חשיבותה של רצימות, שזיכה אותה במועמדות לפרס שחקנית השנה; אהבה ממדדנה ראשונה (עקיבא טבת); האזור המוזהב של טרנסילבניה (טולטן אורבט). **השתתפה בסדרות הטלוויזיה לילדים ולנוער:** פלאי קלעים (ערוז 1), דפנה ודודידו (ערוז הופו!); סיפורי מישימיש (ערוז 2), חצויה (HOT), התחנה (ערוז KIDZ) ובסדרות הדרמה: בלו נטלי (yes), נוגן ושר (yes), אגדת דשא (ערוז 10). דפנה דקל הוציאה לאור ארבעה אלבומים וקלטות ילדים מצליחות: זרעים של מסטיק, כחול לבן. **בין להיטיה:** מי יציל את הבית שלי, אנאהיא, אחכה לך, מה קרה, עומדת מהצד, מה אתה אומר. בשנת 2008 ראה אור בהוצאת כתר ספר הילדים "דק את הכחול" פרי עטה.

רועי וינברג

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין (2015), בוגר תיכון לאמנויות "תלמה ילין", שירת בגלי צה"ל ככתב תרבות. **בין ההצגות בהן השתתף:** המחזמר "סאלח שבת" (התיאטרון הארצי), המחזמר "אנני" ו"פלאשדנס" (תיאטרון תל אביב), בתיאטרון בית ליסין: "קוראים לו מלך", "לצאת מהארון", "טרטיף". בתיאטרון הבימה: "הדוכסית ממאלפיו", בתיאטרון הקאמרי: "אישה, בעל, בית". פסטיבל "הג המחזמר": "גולדי חזיות" והצגות ילדים ונוער בתיאטרון הארצי, תיאטרון המדיטק ותיאטרון השעה הישראל. **השתתף בסדרות הטלוויזיה:** סדרת הנוער "ראש גדול" (YES), "בת-אל הבתולה (HOT), "לה פמיליה" (רשת), "מתים לרגע" (HOT). **בין תפקידיו בקולנוע:** "ימים נוראיים" והסרט "Home" שייצא בקרוב למסכים. צלם ועורך וידאו, קריין פרסומות ומדבב סדרות וסרטי אנימציה.

שמעון מירון

שחקן, במאי, יוצר ומורה למשחק, בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א (1992). **מנהל אמנותי פסטיבל תאטרונטו** להצגות יחיד משנת 2016 עד היום. לימד משחק בבית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין ובחוג לקולנוע אוניברסיטת ת"א. **בין תפקידיו בתיאטרון:** תיאטרון הקאמרי תיקון, אשכבה, האישה המופלאה שבתוכנו, פעורי פה, תיקון חצות, הלילה השנים-עשר ועוד; תיאטרון הבימה הילד חולם; תיאטרון החאן הפרקליטי; צוותא אנגנה פקטוריס (2016 עד היום); תיאטרון בית ליסין מייק, אקווס, יומנים, בראנד'ה, ולנטינו, אחרון ימינו; מלאכת החיים, חתולה על גג פח לוהט ועוד; תיאטרון באר שבע ג'יפס, פוטו בגדד, גשם שוטף. **בין תפקידיו בקולנוע ובטלוויזיה:** ההסדר, זכותא, המשאית, שחקנית פספס, תנועה מגונה, אילי ובו, חטופים, פרופיל 64, בלדה לאביב הבוכה, המיוחדת, בננות, עבודה ערבית, בני ערובה ולאחרונה; השוטר הטוב, איפה אתה חי, געגוע, הבן דוד, נבסו ועוד. **כתבה ויצרה:** לפגוש את הנרץ לין מופע יחיד מ-2008 עד היום; שירים באשדודית מופע תיאטרלי מוזיקלי - מתוך ספר שיריו של המשורר סמי שלום שטרית 2011 עד היום; הנופך תמונות יפואיות מופע תיאטרלי מוזיקלי מתוך הספר תמונות יפואיות של מנחם עזר 2017 עד היום.

דביר מזי"

2017 - בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. **בין תפקידיו בתיאטרון:** תיאטרון הבימה "גבעת חלפון אינה עונה"; תיאטרון הקאמרי "אוי אלוהים"; תיאטרון בית ליסין "אבודים ביונקרס", "האגם המוזהב; תיאטרון השעה לילדים ולנוער "זה בראש שלך", "האחים רייט", "מכתבים לאחי", "פצפונת ואנטון", "חלומות של אחרים" - מחזמר משריו של עידן רייכל; תיאטרון אורנה פורת "מולאן"; תיאטרון גושן "הלב" (בתפקיד מרקו); פסטיבל פותחים מסך "אות קין", "עיוורון". **בין תפקידיו בקולנוע:** "מותו של זה" בבימויו של אבישי סיון - מועמד לפרסי אופיר 2020, זוכה פסטיבל ירושלים - הסרט הטוב ביותר; "ימים נוראיים" בבימויו של ירון זילברמן. **בין תפקידיו בטלוויזיה:** "קשת" - כיפת ברזל"; "רשת" - "השנים הכי יפות", תפקיד אור פרידריך; ערוץ "דיסני" - "יוני והמחוננים" (2 עונות), תפקיד אדם, "אחרי הצלצול" (2009), תפקיד רום; הוט 3 - "הבורר"; "הופ" - "פסטה מכוכב בטטה"; "ניקולודיאון" - "מסטיק", "הנחיש". **השתתף בפרסומות:** "סודה סטרים" - "מפעל הפיס", "תפוצ'יפס", "פלאפון".

הי, מישהו שומע אותי?

אביב פנקס

למדה כתיבה וקולנוע במנשר. בוגרת לימודי מוכנית נוער בסטודיו למשחק ניסן נתיב. בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. **השתתפה בהצגות:** הקומה השלישית (תיאטרון בית ליסין); מאמה מיה – המחזמר (הבימה); מכתבים לאחי (תיאטרון השעה); אדיפוס. טרפטיון (יצאה עצמאית מאת ובימוי אריאל וולף). בין תפקידיה בקולנוע: Kiss me before it blows up (שיראל פלג) **בין תפקידיה בטלוויזיה:** בלאדי מורי, תאג"ד (yes), שבאבניקים (HOT), פלאשבק (ערוץ הילדים, HOT), מי פה הבוס?, מקובלות (כאן חינוכית), פלמה, נעלמים (ניקולדיאון)

אדם אלשיר

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. **השתתף בהצגות:** ליקוי ירח (תיאטרון הקיבוץ); **השתתף בסדרות הטלוויזיה:** שעת אפס (כאן 11)

גל מלכה

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. **השתתפה בהצגות:** הנשים של ג'ק (תיאטרון חיפה); ילדיסקו (המדיסק חולון); הסטוקריות (פסטיבל תיאטרון קצר, צוותא). **בין תפקידיה בקולנוע:** לביאות יהודה (דן גורדון). **בין תפקידיה בטלוויזיה:** המפקדת (כאן 11) הטבח (yes)

יונתן רוזובסקי

בוגר טכניקה, בית הספר למשחק מול מצלמה. **בין תפקידיו בטלוויזיה:** ספידרס, בצפר (ניקולדיאון), אילת (HOT3). **השתתף בפרסומות:** משקה סודה סטרים; פרסומת משרד הפנים, לפ"מ.

עידו קולטון

שחקן, במאי, מחזאי, בוגר מגמת התיאטרון בתיכון לאמנויות ע"ש חיים הרצוג, חולון. בוגר בית הספר לאמנויות הבמה במכללת סמינר הקיבוצים. **השתתף בהצגות:** נמר חברבורות, למען האמת – קברט סאטירי (הבימה); לא בבית ספרנו, משתגעים מאהבה, סוחרי גומי, נורבגיה היום, אמא'ה (צוותא); יוסף יוספזון מת, בצל חורש חלב (תמונע); איכה?; המלך הלך לישון (התיאטרון הערבי עברי); Baba, רומיאו ויוליה (תיאטרון אלעד); הדודה מורחב הנביאים (תיאטרון השעה); פאנק רוק (מחסן 2); אב השנה (פסטיבל התיאטרונטו); הקהל מתבקש לעמוד (פסטיבל עכו). **תפקידיו בקולנוע:** שני דגלים (ליאור מולכו). **תפקידיו בטלוויזיה:** זום זום (ערוץ הילדים, yes).

בשנת 2020 השתתף בתכנית המוזיקה: הכוכב הבא לאירוויזיון. **בין ההצגות שביים:** משתגעים מאהבה, נורבגיה היום, סוחרי גומי (צוותא); פאנק חק (מחסן 2); איכה? (התיאטרון הערבי עברי); החדירה (סמינר הקיבוצים, תמונע), הקהל מתבקש לעמוד (פסטיבל עכו). **בין המחזות שכתב:** "אב השנה" (פסטיבל התיאטרונטו), הקהל מתבקש לעמוד (בשיתוף עם עדינה חיימיס). **בין הפרסים בהם זכה:** פרס לשחקן ראשי במחזמר מטעם Broadway World ומועמדות לפרס קיפוד הזהב על תפקידו בהצגה "יוסף יוספזון מת"; פרס עיצוב תנועה בהצגה "המוסע לאי המזרח לפפה" (הפסטיבל הבינ"ל להצגות ילדים, חיפה); פרס המחזאי על כתיבת "הקהל מתבקש לעמוד" בשיתוף עם עדינה חיימיס וכן ציון לשבח על עבודת הבימוי של הצגה זו (פסטיבל עכו).

תימור כהן

בוגרת מגמת תיאטרון בעירוני א' לאמנויות, תל אביב. בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. **השתתפה בהצגות:** משפחה עליזה, יחסים מסוכנים, אבא גוריו (תיאטרון הבימה); אמא שלו (בית ליסין); פאפעג"נה (התיאטרון הערבי עברי); הפסקת אש (קבוצת בורדל טוטאל); כלה על הנייר (פסטיבל חג המחזמר המקורי); מופע זוגי (תיאטרון המדיטק); התפקיד הראשי, שתי פנים לאמת (תיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער); הכבש הששה עשר (תיאטרון ארצי לילדים ונוער); קאי הילד מהארגו, החטיפה מן המבור, הדולפין (תיאטרון השעה); הכל פתוח (תיאטרון גושן); מחנה קיץ (תיאטרון אלמינא). **ובהפקות המסחריות:** הברזוזון המכוער, משפחת קדמוני בממלכת הדינוזאורים. **השתתפה בסדרות הטלוויזיה:** רסיסי אהבה (ניסים נוטריקה); ביאכטה (דניאל נחנאן, אלי חביב); דינה מלול עושה מלחמה (עמית סרגוסי). **השתתפה בסדרות הטלוויזיה:** המפקדת, ד"ר קוראז' (כאן 11); פצועים בראש (HOT); ניוירק (yes); עמנויות, נבסו (רשת); חברות (ערוץ 10) וכחברת פאנל בתכני "מה הלו" (שידורי קשת).

שיר פופוביץ'

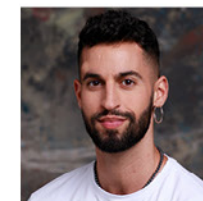
שחקנית וזמרת. בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. שירתה כקומויקאית בתיאטרון צה"ל וזמרת בלהקה צבאית. **השתתפה במחזמר** אנני בתיאטרון תל אביב. שחקנית בתיאטרון גושן ובתיאטרון הארצי לילדים ונוער. **שיחקה בסדרה** תאג"ד 2 בתפקיד דריה כרמי קצינת מצח (yes), ובסרט **הקולנוע** הבית ברחוב פין בתפקיד ויקה.

נועם חן עפרון

בוגרת מגמת מחול בהצטיינות בתיכון לאמנויות תלמה ילין. שירתה בצה"ל כרקדנית מצטיינת ורקדה בלהקת המחול הקיבוצית 2 ולהקת המחול קמע במסגרתה הופיעה בארץ ובעולם. בנעוריה למדה באקדמיה למחול של הבלט הישראלי ובביה"ס של להקת המחול בת דור. **השתתפה בהפקות תאטרון מחול:** שקט ורקדים, חלום של צעצוע, קרבנל החיות, גליץ', רחבת הריקודים ועוד. **לקחה חלק ביצירות של כוריאוגרפים שונים:** תמיר גינץ, נאצ' דואטו, מרקו גקו, איציק גלילי, רונית זיו ועוד. מורה למחול ולפילאטיס מכשירים. בוגרת קורס משחק בשיטת צ'בק בהנחיית שחר רוזן.

יובל אבירם

רקדן, זמר ומורה לפיתוח קול בוגר בית הספר למוזיקה רימון במגמת ביצוע. בוגר הסדנה להכשרת רקדנים בקיבוץ געתון. **רקד בלהקת המחול הקיבוצית 2 ביצירתו של רמי באר:** זכרון דברים, קודמכל, 360 וביצירה "קופסה לבנה" מאת רוני ברנדשטטר. **בלהקת מחול פרסקו רקד ביצירות:** חתך זהב, סוכריות חמוצות, וג'נדרוסיטי מאת יורם כרמי. **בלהקת מחול ענבל רקד ביצירות:** FEM מאת עידן שרעי ויהיה שותף בתהליך היצירה "לכת" מאת מור שני. **רקד בפרויקט המחול העצמאי "MAITRI"** מאת שירלי ברבי. התמחה בריקודי זוגות ברזילאים. הופיע ולמד באירוע מחול לטיני בארץ ובעולם. כזמר הופיע עם אנסמבלים שונים ברחבי ישראל.

יעל פולקה

סטודנטית למחול במכללת סמינר הקיבוצים. שחיינית אמונתית בנבחרת ישראל. אלופת ישראל בשחייה אמונתית 2017-2020. **השתתפה בפרויקט "מטר על מטר"** בתיאטרון הבית ובקליפים לאמנים בינלאומיים.

רכס יצחקי

בוגר תיכון האקדמיה למוזיקה ולמחול בירושלים. שרת בצה"ל כרקדן מצטיין. **רקד באנסמבל בת שבע (2018-2020)** מיצירותיהם של כוריאוגרפים רבים בהם: אוהד נהרון, שרון אייל, טליה בק, נועה צוק. בהמשך עבד עם יוצרים עצמאיים בהם ליאור תבורי, ענת עוז ויעל שילר במסגרות שונות בהן פסטיבל הרמת מסך והפסטיבל הפמיניסטי לאמנות המופע, "נפגשות" במרכז כלים בבת ים.

The Radio station, original Israeli Musical

A group of young soldiers have just graduated the coveted reporters course held by the Israeli military broadcasting station. To their disappointment, they discover that their job, at least for the next few months, will be far from fulfilling their dreams of broadcasting live and open microphones. Instead, they are requested to do some boring office chores and paperwork tasks. However, the implementation of the historic Disengagement plan of Gush Katif, changes everything. These young reporters to be are launched directly into the midst of a human- social-political drama. With no time to digest neither the transformation nor the multi-façade event, they are placed at the forefront of the turbulent occurrences and are required to deal with human dilemmas and unimaginable situations.

"The Radio Station", an original up-to-date and exciting Israeli musical, combines beloved Israeli songs and hits which are, in a way, a soundtrack of this country and its habitants, and at the same time, a reflection of one of the shakiest periods the Israeli society had known. With sensitivity, love and humor, this unique musical captures the complexity of Israeli identity.

Written By | Dafna Engel & Shai Lahav

Directed By | Shooki Wagner

Musical Director, Arrangements, keyboard and Piano | Tal Belcharovich

Musical production, Orchestration, guitars, recordings | Rami Oservaser

Choreography | Tom Appelbaum

Set Designer: Lily Ben Nachshon

Costume Designer | Oren Dar

Lighting Designer | Keren Granek

Producing manager | Yarden Assouline

Assistant director | Ruti Geffen

Sound designer, Mixing, Recording | Elad Dadon

Props manufacture | Natasha Sher

Choreography Assistant | Katya Rozenfeld

Vocal Coaching | Kfir Levi

Arabic language coaching | Suliman Huseisi

Haifa Theatre Technical Team

Stage Manager & Props: Dor Shalom/Anat zamir

Technical Director: Valery Zazlevsky

Lighting Technician: Dima Altman

Sound Technician: Nisim Tuito

Lighting Assistant: Nir Rikon

Beck liner: Liran Cohen

Wardrobe Supervisor: Luba Galperin

Head of Wigs & Make Up: Luda Goledberg

Recording Musicians: Dekel Dvir – Drums | Yoni Dror – Wind Instruments | Nitzan Kaneti – Strings

Vocals: Hilla Hoisman | Orit Shalom

The program

Content: Merav Yudilovitch

Production and Concept: Tali Gross

Photography: Yossi Zveker

Portrait photography : Ilan Beshor

Cast

Alon Ofir – Yoram Davidi | Adam El Shir – Assaf Gilboa | Dafna Dekel – Levana Eilat | Roei Weinberg – Omer Ben David

Timor Cohen – Lucy Jubran | Daniel Moreshet – Uria Frenkel | Dvir Mazia – Shimi Maisles | Shimon Mimran – Amots

Frenkel | Gal Malka – Nataly Oz | Yaniv Polishuk – Mjr. Gabai | Shir Popovich – Zohar Ben Harush | Aviv Pinkas – Dafna

Levitan | Ido Kolton – Nissim the homeless | Yonatan Rozovsky – Tagao Megisto

Dancers

Yuval Aviram | Noam Chen Efron | Reches Itzhaki | Yael Polka

Duration of the performance: Two hours and 20 minutes, including intermission

First Performance: 06.11.21

הצוות שלנו

דירקטוריון תיאטרון חיפה

חדוה אלמוג, ירון פיינטוך, רו"ח גלית יחזקאלי, גלי סגל, ד"ר אסתי מלן, תמי ברק

יועץ משפטי עו"ד שלמה כרוב, עו"ד יערי אהרן

ועדת ביקורת יו"ר רו"ח יוליה מרזליאקוב, ארז ישכרוב

רו"ח מבקר זאב שלום

מבקר פנים רו"ח יום טוב בילו

מנכ"ל | ניצה בן כבי

מנהל אומנותי | משה נאור

מנהלת לשכת מנכ"ל | ורדית כהן

מנהלת שיווק | מיכל הללי

מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית | גילת סלע

מפיקת "החממה" | טלי לאופר

מכירות לארגונים ודיגיטל | פית רפאלי

תקשורת שיווקית ותוכן | טלי גרוס

מנהל טכני | עופר טל

מנהל הפקות | דור שלום

חשבת | רקפת בלומנפלד

קב"ט | שושני מרקוביץ'

אב בית | אייל זילברשטיין

הנהלת חשבונות | מרינה גנדין

דוברות ויחסי ציבור | עמליה אייל ואלינור גליקמן

צוות טכני

תפעול | ואלרי זסלבסקי, עומר גבריאלי, שי סיני, עומר ליבוביץ'

סאונד | ניסים טייטו, גיא וילנסקי

חשמל ותאורה | חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי, דימה אלטמן

הלבשה | לובה גלפרין, ויקי אזולאי, ששה צ'רנין, עמליה זכריה

איפור ופאות | לודה מלדברג, טניה שפק

ניהול הצגה ואביזרים | ענת זמיר

שירות לקוחות ומחירים

אחראי משמרת | יובל איירי, רמי אלקסלסי

נציגים | אורלי קוטיק, נורית דרייפוס, קרן אור מנחם, נמרוד שחם

דיילים

אחראי משמרת: אסף ברנשטוק, אופיר יוסף, אביטל גולדמן

דיילים: אופיר יוסף, יפתח ינקו, שחר עטיה, צליל קולקר, עמית נאור, אילן מייקלר, רז גלזר, ירדן מורנו
אדם קרש, איתי אפשטיין, שחר סבירסקי, נטע זיו, מיכל גורדון, אילנה שוסטרמן, קארין ליאחובסקי, אנה צסרסקי

אחזקה

נדיה בונדרנקו, קלרה זינגר

אירועי ה-**60** תיאטרון חיפה, תיאטרון יוצר שינוי

תיאטרון חיפה, רח' פבזנר 50 חיפה, מיקוד 3313436

טל'. 04-8600500 | פקס. 04-8600575

אתר התיאטרון: ht1.co.il

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף

The Joseph & Rebecca Meyerhoff Theatre of Haifa